

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ. R. K. E. EGYHÁZI LAPJA

www.szrke.com

JÚNIUS 2012

„Egymás terhét hordozzátok:
és így töltsétek be a Krisztus
törvényét” Gal. 6,2

„Ez a Jézus akképen jó el, amiképen láttátok Őt felmenni ...” (Ap. Csel. 1,11)

Hitben járni, nem látásban...

Remélhetően mindannyian jóleső érzéssel, - van aki teljes örömmel - ültük meg az un. „ünnepi félév” alkalmait. Mindezt azért adta Isten, hogy mind jobban megtapasztaljuk, hogy Ő velünk volt mindig is a múltunkban, de jelenünkben is velünk van (akár tudatos számunkra vagy észrevétlen jelenléte). Jövünk - vagyis az örökkévalóságba ágyazott időnek a még számunkra meg nem tapasztalt része - szintén Isten kezében van teljességgel. Jövünk legdrámaibb pontja az lesz: amikor az üdvösségbe jutunk és először tapasztaljuk meg a színről-színre látás csodálatos örömét.

Mindez az Isten által adott jövőben való bizalom hogy jelenül meg mindennapi életünkben és most: az előttünk levő „ünneptelen félévben”?!

Először is: hogy jelenül meg kegyességi életünkben? Otthoni kegyességünk legfontosabb alkalmak: a magányos imádság. Az Úr Jézus mutatott erre legszebb példát, amikor reggel, már szürkületkor kiment egy elhagyatott csendes helyre imádkozni. Ha ilyen elhagyatott, csendes helyet nem is találunk, de reggel első gondolatunk egy első tudatos sóhajtásunk lehet egy rövid imádság. A hittanos gyermekeknek és konfirmandusoknak négy évtizede mondogatom: reggel is imádkozzatok, ha mást nem, egy rövid imádságot is meghallgat a jó Isten. Valahogy így: „Uram, Istenem, segíts meg engem ezen a napon!” Az évtizedes visszajelzések alapján mondhatom: senkit sem utasított el az Úr, hanem a maga bölcs módján megáldotta a napját még az ilyen rövid fohászt mondónak is.

A családi áhítatra is szeretettel hívom fel azok figyelmét, akik talán magukban imádkoznak, de családtagjaikkal együtt nem. A kezükben tartott egyházi újságban, a Református Életben van a Házi Áhítat, amely nem hosszú és a mai rohanó világban, amikor (talán csak este) együtt van a család, nagy áldással és haszonnal lehet együtt elolvasni a napi Igét, imádságot és még énekelni is lehet.

Másodszor, igen fontos, hogy jelenül meg ez a bizalom templomi, gyülekezeti alkalmainkon? Isten nem hiába hívja egybe a gyülekezetet, ahol hatalmas mennyei erők koncentrálódnak: Isten Lelke jelenléte által, felolvasott Igéje által, a gyülekezet testvéri közösségében és együttes imádságában. Keressük az „ünneptelen félévben” is gyülekezetünk alkalmait állandóan, hiszen minden istentisztelet ünnepi alkalom, mert Urunk azt mondta: ”ha ketten vagy hárman együtt vagytok az én nevemben én közöttetek va-

gyok!” Vagy ha szabadságon vagyunk, nyaraláson, a legközelebbi református templomot látogassuk meg, ha van. Ha nincs, tartsunk családunk körében: mint kis gyülekezetben áhítatot.

Harmadszor, amikor az emberi közösségben járunk-kelünk, hogy valósul meg a Jézusi küldetés, amikor azt mondta: „ti vagytok az élet sója, a világ világossága, a hegyen épült város...” Mert életünk nemcsak otthonunk falai közt, nemcsak a templomban vagy munkahelyünkön telik el, hanem az utcán való jártunkban, keltünkben találkozunk sok nem egyházas vagy egyenesen Istentől távol levő felebarátunkkal, akikkel szóba állunk, akik szívesen veszik szavainkat. Nem is sejtjük sokszor, hogy Isten küldte őket, ő vezérelte őket utunkba, ők a mi küldetésünk célja. Ha ezt nem tudjuk, akkor jelentéktelen hétköznapi témákról beszélünk, de ha érezzük, hogy Isten Igéjét is le kell fordítani az ő különleges, egyedi észjárásukra, akkor missziói munkát végzünk, mert azt nemcsak Afrika vagy Dél- Amerika dzsungeljeibe bátorokodó misszionáriusok végezhetik, hanem itthon, saját falunk vagy városunk piacterén, utcáiban mi is.

Hogy jelenül meg munkahelyünkön Urunkban való naponkénti bizalmunk? Úgy, hogy először is át kell éreznünk azt, hogy Isten békességének követői vagyunk. Csendes, szorgalmas, önzetlen munkánkkal, sokszor nem is szóval kell példát mutatnunk azoknak először is, akik ki akarják magukat önzésből, kényelemszeretetből vonni magukat a munka, a szolgálat nehézségei alól. Továbbá beszédünk tisztaságát hallva, rájönnek munkatársaink arra, hogy mi nem káromkodunk, mert tiszteljük és áldjuk mennyei Urunkat és be akarjuk tartani szent parancsolatait.

Hogy jelenül meg szabadidőnkben, nyaralásunk idején ez a bizalom? Nagyon sok eddig ismeretlen embertársunkkal találkozunk, ha évi szabadságra vagy nyaralásra megyünk idegenbe. Ilyen alkalmakkor köttetnek barátságok, jó ismeretségek, amelyek tartósak. Itt is Isten egy missziói alkalmat ad arra, hogy az újonnan megismertekkel közöljük örömmel, hogy mi Isten gyermekei vagyunk, akiket az Úr Jézusban váltott meg és akik szívesen megosszuk velük az Istentől kapott javakat, a hitet, reménységet, szeretetet. Sok példát sorolhatnánk, hogy jelenül meg ennek a bizalmunknak a kinyilvánítása: kulturális tevékenységünkben, természetvédelmünkben, olyan szeretetmunkánkban, amikor a jézusi „ne tudja a jobb kéz mit cselekszik a bal kéz”: vagyis hálából való jócselekedeteinkben vagy békesség keresésünkben a

családban, gyülekezetben, a társadalomban, emberi közösségben. Még sok más alkalommal, esetben és helyszínen jelenül meg ez az Isten iránti bizalom a jövővel kapcsolatban, mindenki fel tudna sorolni sok élet helyzetet. Az elkövetkező úgynevezett „ünneptelen félévet” tegye az Úr áldottá minden kedves

olvasónk és egyháztagunk számára. Vigasztaljuk, erősítsük, tanácsoljuk az Ige alapján testvéreinket, felebarátainkat, hogy velünk az Úr. Akik Hozzá fordulnak, nem szégyenülnek meg. Bizonyoságtételüket, szolgálatukat megáldja az Úr!

Dr. Csete Szemesi István

Igehirdetés

„Az ő lábai alá vetett mindent, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben.” Ef. 1,22-23.

Kedves testvéreim, tisztelt gyülekezet. A konfirmációs anyagban, az utolsó kérdés így hangzik: Ki az Egyház Ura? A felelet pedig ez: Az Egyház Ura, a mi Urunk Jézus Krisztus. Ezt a tantételt a Biblia sok helyen úgy fejezi ki, hogy az Egyház egy test, melynek feje, vezetője, irányítója Jézus Krisztus. A Heidelbergi Káté első kérdése pedig tisztán és érthetően adja elénk, hogy „...Nem magamé, hanem az én Uramnak és Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok...” És ez a mondat is arról beszél, hogy Krisztus a mi fejünk, a mi Urunk és mi az ő tagjai vagyunk. És erről beszél a mai Ige is, mely szó szerint azt mondja, hogy Isten „...Őt tette mindenek felett való fővé az Egyházban.”

Kedves testvéreim úgy gondolom, hogy ezelőtt fejet hajthatunk, elmondhatjuk, hogy igenis, az Egyház feje és az Egyház Ura nem más, mint Jézus Krisztus. Ő váltotta meg drága vére árán és Ő tulajdonába vette ezt a népet és a nép minden tagját. Ezért mondjuk, hogy nem magamé, hanem az én Megváltómnak a tulajdona vagyok.

Mint amikor egy hegedűjavító mester elhalad egy ház nyitott kapuja előtt és látja, hogy ott egy ember éppen arra készül, hogy egy repedt hegedűt összetörjön és tűzbe dobjon. A mester azt mondja: ne tedd, add nekem, én rendbe hozom, hogyha neked nem kell, hadd legyen az enyém. Az ember azt feleli: Neked adom, de csak akkor, hogyha mindenedet nekem adod. A hegedű-mester bólint, mindenemet elveheted. Szegényen, lemeztelenítve halad tovább, de kezében ott van a törött hegedű. Műhelyébe viszi, megtisztítja, megjavítja. Ami nem oda való eltávolítja és ami hiányzik azt pótolja. A hegedű elkészül, új életet kap. Szép tiszta, ép hangszer és a hangja gyönyörűséges. És lehet, hogy semmije sem maradt a mesternek, de amikor játszani kezd a hegedűn, a hangszer gyönyörű hangja, szüntelenül azt mondja: Ez a mester adta vissza az életemet. Később az ember, aki egykor eladta vissza akarja venni, mindent meg-

ígér, mindent felajánl cserébe. De a mester már nem válik meg hegedűjétől és a hegedű nem akar visszatérni régi gazdájához.

Ebbe a kitalált történetbe próbáltam bele-sűríteni azt, ahogyan Krisztus mindenét feláldozta. Alázatosan elhordott minden szégyent, fájdalmat, hagyta, hogy halálra kínozzák, még az életét is odaadta, de megszerezte a hegedűt, megszerezte az Egyházat, és az emberek szívét. És letisztította, és rendbe hozta, ami fölösleg volt kidobta, ami hiányzott pótolta. Ez az Egyház. Isten kezében hegedű, mely bár-mikor megszólal nem mondhat mást, mint azt, hogy Mesterem visszaadta az életemet. Törött voltam, szörnyen piszkos voltam, elveszett és pusztulásra ítélt voltam, de Mesterem megtisztított, megszentelt, új életet adott.

A mester szerette a hegedűt, amikor az még törött és piszkos volt, és szereti akkor is, most is, amikor az a nevét magasztalja. Ez az egyház, kedves testvéreim. Az egyház hegedű Isten kezében, mely hirdeti a világban Isten kegyelmét, áldozatát és szeretetét. Az egyház Isten kezében az az eszköz, mely nyíltan hirdeti: Amikor még nem voltam, amikor még roncs voltam, Isten szeretett engem és életét adta értem. Ezért hirdetem szeretetét.

Testvérem, ennek az egyháznak te is tagja vagy. Isten kezében, ujja alatt te vagy a húr. És a te életed rezdülése azt kell hirdesse: Amikor még elveszett, roncs voltam Isten már szeretett engem, ezért szeretem én Őt.

A mindennapokban azonban előjön néha a régi gazda és követeli, hogy övé legyen. Legyek ismét roncs, piszkos, és legyek istentagadó. Így kísért: miért zenged mindig azt, amit Isten akar? Miért jársz templomba? Miért mondasz le olyan sok szórakozásról? Miért dobod el szabadidődöt? Inkább legyél az enyém. Nálam azt tehetsz amit akarsz. Nem bánom, ha vad vagy, nem bánom, ha gonosz vagy, még be is piszkolhatod magad, még hamis hangokat is énekel-

hetsz. Legyél az enyém.

De aki megtapasztalta azt, hogy Isten kegyelme és szeretete már egyszer kiemelt egy olyan mély árokból, ahonnan magam nem tudtam volna szabadulni, az csak azt tudja felelni: Nem, az én Uram Jézus Krisztus, az én hangom az övé és őt dicsérem, mert a hangomat is tőle kaptam. Az én életem már az övé, mert az életemet is tőle kaptam.

Ez az egyház, kedves testvéreim. Az egyház Isten népe, Isten gyermekeinek sokasága. Az egyház azoknak a serege, akik mélyben voltak, pusztulásra ítélték és Isten megszabadította őket. Megszabadított minket. És nem akarunk a mi Urunktól eltávolodni, nem akarunk a régi gazda kezébe jutni, mert nem akarunk ismét összetörten a tűzben, a pokol tüzében elpusztulni. Mi Isten Egyháza vagyunk. Jézus Krisztus teste ebben a világban. Mert Krisztus váltott meg minket, Ő adta az életét, hogy nekünk életünk legyen. Örök életünk.

Ez az egyház, ez a szentek közössége, ez az a közösség, melyet Isten magának választott. Ez Krisztus teste. És ez a test fölötte van mindenkinek, amik e világban vannak. Ez a test ebben a világban él, de fölötte. Nem tévesztik meg a tévtanok, nem hajtja fülét emberi bölcsesség csábítására, ezt a testet nem emberi eszmék, nem politikai propagandák éltetik és vezetik. Mert e test szíve Istenre figyel, Istentől függ, Istenhez fordul. Nagy szavak ezek testvéreim, nagy felelősséggel és nagy szeretettel párosult szavak ezek. Nagy csoda ez, Isten csodája, Isten kegyelmi ajándéka.

Csak hogy, amit sokszor szemünkkel látunk és fülünkkel hallunk nem erről beszél. Az Egyház földi szervezet alakjában látható, földi kísértésekbe esik sokszor, földi-emberi tévedésekbe esik. Hát ez volna Isten Egyháza? Amiből kimarad az egymást szeressétek parancsolat, az lehet Isten egyháza, Isten hegedűje? A szervezet, mely a világtól, a gazdaságtól, a politikumtól várja a megoldást, a megváltást, lehet Isten hegedűje, zengi vajon Isten szeretetét és dicsőségét a világban? Nem. Hanem ismét törött hegedűvé válik, mely csak arra képes, hogy a világ hazugságait eltanulja és ismételgesse.

Vajon mi milyen Egyház vagyunk? Isten

kezében hegedű vagyunk? Vagy az ördög kezében mihaszna fadarab? Isten szavát visszhangozzuk, vagy a világ hörgését, káromlását, bűnét tanuljuk el és adjuk tovább?

Testvéreim, ébredjete fel. Krisztus nélkül nincs Egyház. Ha nem Krisztus a fej, akkor a test nem Isten népe. Ha nem a fejnek engedünk, ha önmagunk belátása szerint, vagy akár mondhatom, hogy a demokrácia elvén működünk, akkor az Egyház többé nem Krisztus teste, nem Krisztus menyasszonya, hanem egy világi szervezet.

De hát mi valljuk, hogy „Nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével, minden bűnömért tökéletesen eleget tett, engem a Sátán minden hatalmától megszabadított és úgy megőriz, hogy az én mennyei Atyám akarata nélkül még csak egy hajszál sem eshet le a fejemről...”

Kedves testvéreim, kedves reformátusok, a mi dolgunk nem az, hogy a világot utánozzuk, sem az, hogy eltanuljuk minden gonosz praktikáját, sőt még csak az sem, hogy a világ ellen hadakozzunk. A mi dolgunk az, hogy legyünk Isten kezében szépen síró hegedű, hogy Isten ujjai alatt, az Ő áldását hordozva énekeljük bele a világba: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” A mi dolgunk az, hogy „szeressétek egymást, ahogyan Én szerettelek titeket”, és az, hogy „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgálja.”

Mert mi nem az elvesző világ feledésbe merülő gyermekei vagyunk, hanem Isten fiai, Isten megváltott gyermekei.

Vizsgálja meg ki-kí az életét, tegye az életét Isten kezébe. Akármilyen törött, eldobott hegedű az életed, Isten kezében hasznossá válsz, Ő megtisztít, megjavít, felhangol az Ő akaratára, és meg is szólaltat. És meglátod, Isten kezében a te hangod is áldás forrásává lesz. Ámen.

Gyenge Károly

RÁDIÓS ISTENTISZTELETÜNK IDŐPONTJA JÚNIUSBAN

Értesítjük testvéreinket, hogy a legközelebbi református istentiszteletünket 2012. június 24-én közvetíti az Újvidéki Rádió. Vallási műsorunk ultrarövidhullámon, vasárnap reggel 8.05 - 9.00 órakor a 90,5/92,5 MHz-en hallható.

Magányos Élet

Már sokszor elgondoltam magamban, hogy de jó volna ha leülnék és egyszerű szavakkal leírnám az életemet, amióta egyedül maradtam. Gondolkoztam, hogy hogyan is tudnám leírni azt, ahogy az Úr megsegített. Igaz, hogy a szókincsem nem olyan gazdag, de remélem, aki ezt el fogja olvasni, megérti mit akartam ezzel mondani. Igazán nagyon nehéz életet éltem attól a naptól, ahogy egyedül maradtam, magányos életet éltem.

Nagyon, de nagyon anyás voltam, soha el nem gondoltam, hogy eljön az az idő amikor tőlem eltávozik. Soha rossz szót hozzá nem szóltam, de még a hangomat sem emeltem fel rá. Mikor esténként beszélgettünk és minden szóba jött, mindenek után ez is: megkérdeztem, ugye mami soha nem hagysz itt, hogy tudnám én azt elviselni, ne büntess meg így. Még most is látom a mosolygós arcát miképp így szólt felém: Drága fiam, muszáj legyél bátor, az élet azzal menjen. De akkor én így szóltam hozzá: Hát jó, ha eljön az az idő, vigyél el magaddal. Elmosolyintotta magát és így szólt: Ó te fiam, fiam be butácska vagy, hát az élet előtted áll, neked élned kell. Legyél olyan, amelynek neveltelek és bízzál az Úrban, a mi drága Jézusunkban. Egyedül csak ebben nem hallgattam rá, mert hátam mögé tettem az Urat. (Uram, bocsáss meg!)

Nagyon, de nagyon szegényes életet éltünk hármascskán. Édesanyám-testvérkém, meg én. Szegények voltunk, de a szeretett bennünk volt, a család összetartott. Tele volt a szívünk örömmel, boldogsággal, szeretettel és hittel. Édesanyám úgy tanított, hogy szeressük egymást, legyünk becsületesek, s ami legfontosabb, legyen meg a hitünk. Templomba járó asszony nem volt, de vasárnaponként meghallgatta a rádiót az ígét. Gyermekkorunktól úgy tanított és nevelt, hogy kellett imádkoznunk evéskor, vagy ha alvásra készülődünk. Még most is a fülemben vannak a szavai, ami ebédkor így szólt: Drága Uram, adj minden szegénynek.

Sokat imádkozott értünk. Minden ünnepkor szép kis ajándékkal meglepett. Minden ünnepkor a rokonságot összehívta, gazdag ebéddel várta örökké, a ház tele volt rokonokkal, ismerősökkel. Sokan még mai nap is azzal siratják, hogy egy becsületes, jószívű asszony távozott el erről a földről. Így teltek a szép évek örömmel, boldogsággal, míg nem jött rá a nagy betegség.

Nem is gondoltam el, hogy 2008-ban milyen nagy bánat jön rám. Egyedül még annyi örömünk volt, hogy júliusban testvérkémnek született kisbabá-

ja és édesanyám megérte, hogy nagymama legyen, én pedig bátyja.

Már láttuk, hogy napról napra rosszabul néz ki, augusztus 4-én kihívtuk a mentőkocsit. Mikor az orvos átvizsgálta rögtön beutalta a kórházba. Ott feküdt négy napig és kiadták a kórházból, hogy augusztus 18-án menjek el az eredményért. Eljött augusztus 18-a, a születésnapja volt és megkaptam az eredményeket. Női oldalon rákja volt. Megkérdeztem az orvost, hogy most mit cselekedjek tovább és még meddig fog élni? Megmagyarázta, hogy azt a sebet ápolni kell és élni fog az év végéig. Zokogva mentem gyalog hazafelé s gondolkodtam, hogy is mondjam meg neki. Mikor hazaértem a kapuba, megtöröltem a szemem és bementem. Hogy születése napja volt, a ház tele volt rokonokkal, ismerősökkel. Testvérkém sütött egy kicsi süteményt meg egy tortát. Mikor bementem s meglátott így szólt hozzám, gyere ülj mellem édes fiam. Leültem, ránéztem s kezdtek a könnyeim hullni. Megsimogatta arcomat, megpuszilt és így szólt: Ne sírj édes fiam, ennek így kell lenni. De mamim, hogy fogom ápolni a sebet, a fiad vagyok! Hát szépen, az nem szégyen. Még akkor sem fordultam az Úrhoz. (Uram, bocsáss meg!)

Mint, hogy itt volt a testvérkém a babával, édesanyám nagybeteg, visszament az Úrhoz, ahova való. Kettecskén maradtunk! Testvérei, rokonok, ismerősök jöttek-mentek, de egyedül én voltam vele. Ápoltam s gondoztam a sebet, minden nap a kezei vérben voltak. Maris néni minden nap eljött, hozott ebédet és vigasztalt. Ilonka néni utolsó két este ott aludt, hogy ne legyen egyedül. Nagy a bűnöm, mert mikor láttam, hogy milyen nehéz betegsége van, nem fordultam az Úrhoz, hogy imádkozzak, hogy könnyítsen a fájdalmán. (Uram, bocsáss meg!)

Eljött augusztus 29-e, mikor édesanyám meghalt. Ordítva sírtam s könnyözögtem keljen fel, vigyen magával. Simogattam, puszilgattam a hideg arcát, de hiába, rám sem nézett. De még most sem fordultam az Úrhoz. (Uram, bocsáss meg!). A temetést is nagyon nehezen viseltem el. Minden lezajlott, én pedig egyedül maradtam a házban.

Minden nap mentem a temetőbe, sírtam s könnyözögtem, hogy vegyen magához. Sokszor úgy kimerülve a sírnál elaludtam, arra ébredtem, hogy már késő éjszaka van. Mikor láttam, hogy nem vesz magához, otthon bezárkóztam és minden nap arról gondolkodtam, hogy milyen üres az én életem, minek élek, mi boldogságom van, hogy élek? De még akkor

sem imádkoztam, nem fordultam az Úrhoz. (Uram, bocsáss meg!)

Mikor láttam, hogy így se lehet, bezárkóztam, sokat éheztem, szomjaztam. A rokonok hátat fordítottak, a munkámat elveszítettem (ez is az én nagy bűnöm, hogy munkanélküli maradtam). Sokszor úgy éhezve késő este kimentem, elsétáltam a szemetesig hogy lássam van-e kenyér eldobva. Mikor volt kenyér, hazavittem és megettem. De bizony volt, amikor szomorúan mentem haza és üres hassal feküdtem le. Többet éheztem, minthogy tele volt a hasam. Sokszor úgy gondolkozával elgondoltam, milyen üres az életem, semmi boldogsága öröme nincsen, milyen elveszett vagyok, de még akkor se fordultam az Úrhoz. (Uram, bocsáss meg!)

2012, ennek az évnek elején, most úgy mondván, hogy az Úr akaratával az énekes könyv jutott a kezembe. Úgy lapozgatva a 401. dicséretnél állt meg a szemem. 3-4 szer elolvastam, de gyönyörű ének!

**KÉT KEZÜNKET ÖSSZETÉVE,
IMÁDKOZZUNK SZÉPEN.**

Attól a naptól minden este kezdtem imádkozni, az Úrhoz fordulni és könyörögni, hogy tekintsen rám, bocsássa meg bűneimet. Teltek a napok úgy imádkoztam, könyörögve az Úrnak, hogy legyen velem, bocsássa meg minden bűnömet, tekintsen rám, adjon csodát, hogy kijussak ebből a nehézségből, hogy éljek én is egy szerény életet. Rám tekintett! Hálás vagyok neked, Uram!

Mikor nem tudtam elgondolni, hogy milyen csoda tud történni velem, megtörtént. Január végén Katika megjelent az ajtómnál. Mikor megláttam, elgondoltam: Ó drága Uram, köszönöm, hogy meghallgattad imámat és rám tekintesz, erre a bűnösre, aki téged elfelejtett. Mikor Katika elment, rögtön imádkoztam. Attól a naptól imával töltöttem napjaimat, könyörgök az Úrnak, hogy legyen velem. Most, mikor eszembe jut, hogy milyen bűnös vagyok és mennyit könyörögtek, hogy menjek templomba, de én nem! Én magányos életet akartam élni. Most pedig, mikor olyan hideg volt a tél, alig vártam, hogy eljőjön az az áldott vasárnap, hogy tudjak templomba menni! Február elején megismertem a testvéreket, akik nagyon, de nagyon sokat segítettek nekem. Idejüket veszítették abban a nagy hóban, hogy jöttek hozzám, meglátogattak, nagyon hálás vagyok nekik.

Most elmondhatom, hogy e kicsi idő alatt megismertem az Urat, az én drága Barátomat, a Jézus Krisztust. Mondhatom, hogy soha el nem hagyott, örökké velem volt, hanem én voltam a bűnös, aki hátam mögé tettem Őt. Nagyon, de nagyon boldog vagyok mostan, mert megismertem Őt, nem érzem magam mint az elveszett bárány, hanem büszkén járhatok az úton, mert a szívem tele van örömmel, boldogsággal. Drága Uram, add meg, hogy örökké, de örökké veled lehessenek. De boldog vagyok mostan!

Strobl Ferenc

Visszaemlékszem és jövőt tervezek

**“Emlékezz az ősidőkre, gondold az elmúlt nemzedékek éveire!
Kérdezd atyádat, elbeszéli, véneidet, majd elmondják...” 5Móz. 32,7.**

Acímbe olvasható szavakat, talán elcsépelteknek és közhelynek tartod, kedves olvasó. Lehet, hogy világunkban az a baj, hogy az ilyen gondolatok az elcsépeltek. Mégis, így tudom legrövidebben megfogalmazni azt a célkitűzést, amit oly módon szeretnénk Torontálvásárhelyen elérni, hogy évről évre május 12-én, az egyházközösség megalakulásának évfordulóján, ünnepre gyűlve, megjelöljük ezt a napot.

Visszaemlékszem és jövőt tervezek. Mert azt mondjuk, hogy életünkben az egyetlen állandó az, hogy minden változik. Ami tegnap volt, mára más lett, és holnap egészen biztos, hogy rá sem ismerünk arra, amit ma tapasztalunk. Gyülekezetünkben azonban találtunk egy napot, amikor megállhatunk a jelenben,

múltba tekintve, és a jövőt szívből remélve, rádöbbenhetünk, hogy a ma azért van, mert az igazán állandó, a soha meg nem változó Isten, a múltban nagyapáink, a jövőben pedig az unokáink oltalmazója és megtartója volt és lesz.

Idén, 2012-ben, május 13-án, Vasárnap ünnepeltünk. Az ünnepi gyülekezet harsogva énekelte: „Hatalmas Isten, népek közé szórva, Tebened bízunk eleitől fogva.” (Magyar Református Énekeskönyv 334. dicséret) Templomunk padjaiban nem csak Torontálvásárhelyiek, hanem a Nagyatádi, a Hódmezővásárhelyi és a Lupényi testvérgyülekezeink tagjai együtt emelték fel tekintetüket a szószék irányába, ahol a kegyelmes Isten örökkévaló Igéjét Nt. Jakab László Tibor, nagyatádi lelkész hirdette. Az

úrvacsorai szolgálatot, Ft. Dr. Csete Szemesi István püspök úr végezte, és a testvérgyülekezetek tagjai valóban testvéreként álltak körül az Úr asztalát.

Az istentiszteletet követően a templomkertben kopjafát lepleztünk le. Az emlékoszlop, mely a Nagyatádi Református Gyülekezet ajándéka, nem csak faragómestere, Réti Árpád, nagyatádi gondnok keze ügyességét és belefარagott szeretetét hirdeti, hanem az erre járónak bizonyosságot tesz arról, hogy vagyunk még, itt Belgrád alatt, akik Isten nevét magyarul magasztaljuk és hívjuk segítségül.

A kopjafát Réti Árpád gondnok úr, valamint a Torontálvásárhelyi gondnokok, Lilinger György és Simon István leplezték le. Megemlékezésünket csak színezte a Torontálvásárhelyi Református Dalárda szolgálata, a kis konfirmandusunk, Balassa Beáta, valamint Szécsényi Jolán nyugdíjas tanárnő megérintő szavai. A testvérgyülekezeteink képviselőinek igei köszöntései után a gyülekezet átvonult a nem messze

levő Református Játsszóházba. Itt óvodás gyermekeink műsorát tekintettük meg, de csak miután Ft. Dr. Csete Szemesi István püspök úr és Nt. Johannes Mann Erlangen-i lelkész leleplezték az épület falára erősített, a Játsszóház nevét (Őrláng-Én Játsszóház) tartalmazó márványtáblát. Németországi támogatóinkat, az Erlangeni Hugonotta Egyházközség tagjait Nt. Johannes Mann képviselte, aki a leleplezett márványtábla alatt gyülekezete és saját nevében köszöntötte az egybegyűlteket, figyelem: magyarul.

Tünődöm: Vajon gondoltak-e erre az elődök? Érzem, hogy igen. Reménykedtek, imádkoztak. Könyörgésük meghallgatásának bizonyítéka pedig mi vagyunk: az istentisztelet, a magyarul szóló Ige, az ég felé mutató kopjafa és a jövő csillogó reménye kis óvodásaink tiszta szemében.

Istenünk, köszönjük, hogy kezében mi is eszközök lehetünk.

Gyenge Károly

A kopjafánál

Az Őrláng-én Játsszóház növendékeinek előadása

- Házi Áhítat -

2012 június

Beküldte: Gyenge Károly (C. H. Spurgeon alapján)

Június 1. Péntek *Békesség az ellenségekkel*
 „Akinak életútját kedveli az Úr, azt még ellenségeivel is összebékíti” (Péld 16,7).

Vigyáznom kell arra, hogy utaim az Úr előtt kedvesek legyenek. De még így is lesznek ellenségeim. Talán éppen azért, mert bátor vagyok az igazat cselekedni. Milyen nagyszerű ígélet ez a mai! Amikor az emberek dühösködnek, az Úr megmutatja (nekem) dicsőségét: lecsendesíti haragjukat úgy, hogy nem kell félnem tőlük. Istennek hatalmában áll ellenségemet megakadályozni abban, hogy ártson nekem, akkor is, ha nagy kedve volna hozzá. Lábán is üldözte Jákobot, mégsem árthatott neki. Isten meggyőzheti haragos ellenségemet és barátságosra hangolhatja. Így tett Ézsauval, aki testvéri öleléssel várta Jákobot, holott az attól tartott, hogy fivére kard élére hányja családjával együtt. Az Úr a legdühösebb ellenséget is Krisztusban testvérré és munkatársává változtathatja, mint ahogyan Saul is azzá tudta tenni. Bárcsak mindenkor ez történe az evangélium üldözőivel! Boldog az, akivel szemben olyanok lesznek ellenségei, mint az oroszlánok Dániellel: békességesek és barátságosak. Ha eljön halálom, a végső ellenség, kívánom, hogy békességben tudjak szembenézni vele. De most arra kell törekednem, hogy mindenben kedves legyek az Úrnak. Hitben és szentségben éljek, mert csak ebben gyönyörködik a Magasságos. *Ima: Istenem segíts, hogy békességre leljek, tudjak ellenségeimért is imádkozni. Amen. Bibliaviasás: 2.Kor. 3, 4-18. Ének: Várj ember szíve készen...*

Június 2. Szombat *Minden megszentelődik*
 „Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úr szent tulajdona!” (Zak 14.20).

Boldog az a nap, amelyen minden szentté lesz. Még a lovak csengettyűi is az Urat dicsőítik. Ez a nap számomra már elérkezett. Mindent Istennek szentelek? Ruhám, amelyet fölveszek, majd levetek, Krisztusnak, az én Uramnak igazságára kell emlékeztessen. Munkámat úgy kell végeznem, mint aki az Úrnak szolgál. Bárcsak válna a mai napon a ruhám papi köntössé, ételem szentséggé, házam templommá, asztalom oltárrá, beszédem tömjénné, én magam pedig pappá! Uram, teljesítsd kérésemet és add, hogy körülöttem semmi ne legyen közönséges, tisztátalan! Hitben számíthatok is erre! Ha hiszem ezt, az Úr segít, hogy így is legyen. Mivel én magam az Úré vagyok, az Úr leltárba veszi mindenemet, hiszen mindenem az Övé; én pedig ezt azzal akarom bizonyítani, hogy ennek tudatában használom dolgaimat a nap folyamán. Szeretném, ha reggeltől estig boldogan és szent rendben folyna életem összes dolga. Csengőim csöngjenek - miért ne csöngénének? Még a lovaimon is csengettyűk legyenek - ugyan, kinek van több joga, hogy zengedezzen, mint a hívőknek? De csengőim, zeném, vidámságom mind-mind szent kell legyen, és azt kell hirdesse: „Az Úr szent tulajdona!” *Ima: Kegyelmes Istenem, fogadj el, tisztíts meg, hogy a te szent tulajdonod lehessenek. Amen. Bibliaviasás: 2.Kor. 4,1-6. Ének: Velem vándorol utamon Jézus ...*

Június 3. Vasárnap *Az igazak kívánsága teljesül*
 “Az igazak kívánsága pedig teljesül” (Péld 10,24).

Mivel az igaz kívánsága is igaz, Isten nyugodtan teljesítheti azt. Viszont sem az egyes embernek, sem a társadalomnak nem lenne hasznára, ha ez az ígélet a gonoszoknak is szólna. Tartsuk meg az Úr parancsolatait, akkor Ő is méltányolni fogja kéréseinket. Ha azonban az igaz ember esetleg jogtalan dolgot kíván, az nem

fog teljesülni. De rá fogunk jönni, hogy ezek nem is valóságos kívánságok, hanem félreértésből, vagy eltévelyedésből fakadtak, és így az szolgál javunkra, ha nem valósulnak meg. Halogatja az Úr kívánságaink teljesítését? Ez a mai ígélet bátorítson a további könyörgésre. Vagy esetleg végleg megtagadta kérésünk teljesítését? Akkor is adjunk hálát Neki, hiszen mindig az a vágyunk, hogy csak akkor engedjen kéréseinknek, ha Ő is így látja jónak. Bizonyos dolgokat viszont bátran kérjünk. Ilyenek: a szentség, a hasznosság, a szolgálatban a Krisztushoz való hasonlatosság, a felkészítés a mennyek országára. Ezek a kérések a kegyelemből, és nem a természetünkből fakadnak - a megigazult ember, és nem a természeti ember kérései. Isten nem zárkózik el az ilyen kérések elől, hanem bőségesen teljesíti őket. “Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!” (Zsolt 37,4). Ezt kívánjuk ma! *Ima: Teremtőm! Hálás vagyok ajándékaidért. Legyen meg a te akaratod. Amen. Bibliaviasás: 2.Kor. 4, 7-18. Ének: Zengjen hála ének...*

Június 4. Hétfő *Azt választom, amit Ő választ*
 „Kiválasztja a mi örökségünket” (Zsolt 47,5).

Ellenségeink szűkmarkúak velünk szemben, de nem vagyunk kiszolgáltatva nekik. Az Úr gondoskodik rólunk, végtelen bölcsessége jelöli ki helyünket a világban. Sorsunkat nálunk bölcsőbb értelem irányítja. Minden dolgot Isten rendez el, és mi ennek örülünk; azt választjuk, amit Isten választ a számunkra. Ha saját elképzeléseink szerint választhatnánk, akkor is azt kívánnánk: bárcsak minden Isten akaratára történne. Saját balgaságunk tudatában ne akarjuk sorsunkat magunk irányítani. Sokkal biztonságosabban és nyugodtabban érezzük magunkat, ha az Úr kezében van a kormány, mintha mi irányítanánk életünk hajóját saját elgondolásaink szerint. A talán sokszor fájdalmas jelent és az ismeretlen jövődőt bizzuk Atyánkra, Megváltónkra és Vigasztalónkra. Én lelkem, a mai napon tedd le vágyaidat Krisztus lábaihoz. Ha mostanában makacs és önféjű voltál és a magad útját jártad, tagadd meg balgatag énedet, és add életed kormányát az Úr kezébe. Mondd: „Ő majd eldönti”. Ha mások vitatják is az Úr végtelen hatalmát, és az ember szabad akaratát dicsőítik, felelj így nekik: „Ő dönt majd helyettem”. Teljesen önként engedem át neki a döntést, és azt kívánom, hogy Ő legyen életem korlátlan Ura. *Ima: Életem Ura, köszönöm, hogy tőled várhatok minden jót. Add meg amire szüksége van testemnek-lelkemnek. Amen. Bibliaviasás: 2.Kor. 5, 1-10. Ének: Uram, a te Igéd nekem...*

Június 5. Kedd *Az újjáteremtett test*
 „Aki az Ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket” (Fil 3,21).

Amikor gyötör a testi fájdalom és képtelenek vagyunk még imádkozni is, érezzük, milyen nyomorúságos a testünk. Amikor pedig a testi szenvedély csábít, megtapasztaljuk, milyen nagyon találó a „gyarló” jelző. Testünk alázatosságra tanít minket, és ez a legjobb, amit velünk tesz. Bárcsak igazán alázatosak lennénk, mivel testünk az állatokhoz, sőt a föld porához kapcsol bennünket! De Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus, mindezt megváltoztatja. Az Ő megdicsőült testéhez hasonlónak formálja mindazok testét, akik hisznek benne. Hit által már átférmálódott a lelkünk, és testünk is úgy át fog alakulni, hogy méltó szállása legyen megújult lelkünknek. Nem tudjuk, mikor megy majd végbe ez a nagy átalakulás, de az a tény, hogy erre számíthatunk, segítsen át a mostani megpróbáltatásokon és testünk minden nyomorúságán.

Nemsokára olyanok leszünk, mint Krisztus. Nem sajnó a testünk, nem lesz homályos a látásunk, sem gyöngö a szívünk. Az öreg test nem lesz erőtlenségek gyűjteménye, a beteg sem a gyötrelmek tárháza, hanem „hasonlatos az Ő dicsőséges testéhez.” Micsoda reménység! Még testünk is megnyugodhat az ilyen feltámadás reménységében. *Ima: Uram, ha járadt vagy beteg vagyok, elcsendesedem és az örökkévalóságra gondolok. Köszönöm, hogy megtehetem. Amen. Bibliáolvasás: 2Kor. 5, 11-15. Ének: Uram a töredelmes szívet...*

Június 6. Szerda *Többé meg nem emlékezik*

„Mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre” (Jer 31,34).

Amikor megismerjük az Urat, elnyerjük bűneink bocsánatát. Úgy ismerjük meg Őt, mint a kegyelem Istenét, aki nem tekint vétkeinkre. Micsoda boldog felfedezés ez! Mennyire Istenhez méltó megfogalmazás: Az Úr megígéri, hogy bűneinkről többé meg nem emlékezik. Hát elfelejtheti Isten azokat? Azt mondja, igen, és Ő komolyan gondolja azt, amit mond. Úgy tekint ránk, mintha soha nem vétkeztünk volna. A nagy engesztelő áldozat olyannyira eltörölte minden bűnünket, hogy azok Isten előtt már nem léteznek. A hívő Krisztusban van, és Isten ugyanúgy elfogadja, mint Ádámot, amikor még ártatlan volt. Sőt, míg Ádámnak csak emberi ártatlansága volt, a hívő Isten igazságába öltözik. Az Úr nem emlékezik meg bűneinkről, tehát nem büntet meg értük, és irántunk való szeretete sem csökken miattuk. A kifizetett adósság már nem adósság. Így törli el az Úr népének a vétkeit is. Ha szomorkodunk is bűneink és mulasztásaink miatt - és ez kötelességünk, amíg csak élünk - egyben örvendezünk is, mert Isten soha nem fogja bűneinket felróni nekünk. Ez a kegyelem meggyűlölteti velünk a bűnt. Isten ingyen bűnbocsánata arra indít, hogy soha többé meg ne szomorítsuk Őt engedetlenségünkkel. *Ima: Uram Jézus, köszönöm, hogy bűneim megbocsátattak, a te kinszenvedésed árán Amen. Bibliáolvasás: 2Kor. 5, 16-21. Ének: Tudom, az én Megváltóm él...*

Június 7. Csütörtök *Tekints fel rá, és élj!*

„Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy érkigyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmart a kígyó, életben marad, ha föltekint rá!” (4Móz 21,8).

Dicsőséges előképe ez az evangéliumnak. A vétkesek közé számláltatott Jézus Krisztus függ előttünk a kereszten. Ha föltekintünk rá, meggyógyulunk a bűn kígyómarásától, és pedig azonnal. „Mindenki, aki feltekint arra, életben marad.” Kedves olvasóm, ha bánkódsz bűneid miatt, jól jegyezd meg az Igét: „Mindenki életben marad, ha feltekint arra!” Mindenki, aki valóban feltekint Jézus Krisztusra, megtapasztalja ennek igazságát. Ebben bizonyos vagyok. Olvasóm, ha te feltekintesz Jézusra, te is élni fogsz. Bár most talán gyötör a kígyóméreg és nincs reménységed, mert hát nincs is más reménység, csak ez az egy. Ez azonban nem kétes értékű gyógymód. „Mindenki ... életben marad, ha feltekint arra!” Az érkigyót nem azért emelte fel Mózes, hogy az egészségesek kíváncsian nézegessék, hanem kizárólag azokért, akiket „megmart a kígyó”. Jézus Krisztus az „igazán” bűnösök valóságos Megváltója. Akár részegessé, tolvajjá, tisztátalanná vagy Istenől távol élővé tett a „harapás”, elég egy pillantást vetned Megváltónkra, és máris meggyógyulsz mindebből, és szentül tudsz élni Istennel szoros közösségben. Tekints fel rá, és élj! *Ima: Krisztusom, a kereszten feláldozott drága életed engem is megment. Köszönöm. Amen. Bibliáolvasás: 2Kor. 6, 1-10. Ének: Térj magadhoz drága Sion...*

Június 8. Péntek *Emberektől nem félve*

„A Föld valamennyi népe látni fogja, hogy az Úr nevééről neveznek, és félnek tőled” (5Móz 28,10).

Akkor majd semmi okunk nem lesz, hogy mi féljünk tőlük. Ez szegényes lelkiségre és inkább hitetlenségre vallana, mint hitre.

Isten önmagához hasonlóvá alakít bennünket, hogy joggal viselhessük nevét, és valóban hozzá tartozzunk. Bárcsak valóra válna ez az Ige az életünkben (elnyernék ezt a kegyelmet, hiszen) az Úr alig várja, hogy így legyen, azaz: hogy lássák a népek rajtunk, hogy az övéi vagyunk. A valóság az, hogy az istentelenek félnek az igazi hívőktől. Gyűlölik őket, de félnek is tőlük. Így reszketett Hámán Márdokeustól, noha ő tört az utóbbi életére. Mert az istentelenek gyűlöletének oka valójában a félelem, de büszkébbek, semhogy ezt bevallanák. Ezért járunk félelem nélkül az igazság útján. Nem nekünk van okunk félni, hanem a gonosztevőknek, akik a Seregek Ura ellen harcolnak. Ha valóban úgy élünk, mint akik az örökkévaló Isten nevééről neveztetünk, biztonságban vagyunk. Miként egykor a római birodalom polgárának csak annyit kellett mondania: római vagyok - és máris maga mögött tudhatta a hatalmas birodalom valamennyi légiójának védelmét, - ugyanígy Isten emberei a Mindenható védelmét tudhatják maguk mögött. Isten inkább elküldi az égből valamennyi angyalát, semhogy egyetlen hívő gyermekét is védelem nélkül hagyná. Légy bátor, mint az oroszlán, mert Isten veled van. *Ima: Adj bátorságot Istenem, hogy bátran vallhassam Neved. Amen. Bibliáolvasás: 2Kor. 6, 11-13. Ének: Tehozzád szól énekem...*

Június 9. Szombat *Egy király, egy Úr*

„Az Úr lesz a király az egész földön. Azon a napon az Úr lesz az egyetlen Isten, és neve az egyetlen név” (Zak 14,9).

Micsoda áldott reménység ez! Nem szeszélyes álom, hanem a csalhatatlan Ige kijelentése. Valamennyi nép megismeri majd az Urat, és kegyelmes uralkodását minden nemzetség elfogadja. Ma még távol vagyunk ettől. Ugyan ki hódol ma a Nagy Király előtt? Mennyien lázonganak! Milyen sok úr és milyen sok isten van e földön! Még a hitvalló keresztyének között is hány és hányféle eltérő felfogás uralkodik róla és evangéliumáról! De egyszer majd egy Király lesz, egy Úr és az élő Istennek egy neve. Ó Uram, bárcsak hamarosan eljönne ez a nap! Naponta kiáltunk hozzád: Jöjjön el a te országod! Nem kérdezzük, mikor jön el, nehogy elveszítsük az eljövétel bizonyosságának vigasztalását. Amilyen bizonyos, hogy a Szent Lélek egykor a próféták által szólt, olyan bizonyos, hogy eljön az idő, amikor majd az egész földet betölti az Úr dicsősége. Jézus Krisztus nem hiába halt meg. Isten Lelke nem hiába munkálkodik. Az Atya örökkévaló célja nem hiúsulhat meg! Itt, ahol most a Sátán zsarnokoskodik, az Úr Jézust koronázzák királlyá és a mindenható Isten uralkodik majd! Ebben a hitben megerősödvé kezdjük a mai nap munkájához és küzdelmeihez! *Ima: Istenem, úgy imádkozom, mint egykor az ősök: Jövel Uram, Jézus! Amen. Bibliáolvasás: 2Kor. 6, 14-18. Ének: Szűkölködünk, nagymértékben...*

Június 10. Vasárnap *El nem felejtve*

„... én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 44,1).

Urunk nem feledkezik meg szolgálóiról, nem szűnik meg szeretni őket. Nem csupán egy időre az övéi, hanem véglegesen. Tudta, mi lesz belőlük, amikor elhívta őket. Eltörölte bűneiket, mint a felhőt, és bizonyosak lehetünk, hogy nem veti el őket már (egyszer) eltörölt bűnükért. Istenkáromlás lenne, ha ezt képzelnénk. Nem feledkezik meg róluk, szüntelen gondol rájuk. Ha Isten csak egy pillanatig nem gondolna ránk, az pusztulásunkat jelentené. Ezért bátorít: „Nem feledkezem meg rólad!” Az emberek elfeledkeznek rólunk. Akivel jót tettünk, ellenünk fordul: nincs „állandó lakhelyünk” az emberek ingatag lelkében. Isten azonban egyetlen hű szolgálójáról sem feledkezik meg soha. Nem az köti hozzánk, amit mi teszünk érte, hanem amit Ő tett értünk. Túl régóta szeret és túl nagy árat fizetett értünk ahhoz, hogy elfeledkezhetnék rólunk. Jézus Krisztus úgy néz minket, mint akikért feláldozta saját magát, hogyan is tudna bennünket elfelejteni. Az Atya a Fiá(ban lát minket) menyasszonyát látja bennünk, a Szentlélek pedig saját művét szemléli bennünk. Az Úr gondol ránk. Ma is

segít és támogat minket. Ó, bárcsak soha ne feledkeznénk meg az Úrról! *Ima: Kegyelmed határtalan Uram, áldott légy szeretetedért. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 7, 1-7. Ének: Szólít a Jézus, bízd rá magad...*

Június 11. Hétfő Isten harcol értünk.

„Darazsakat küldök előtled, hogy kiűzzék előled a hívieket, kánaániakat és hettitákat” (2Móz 23,28).

Hogy mik voltak ezek a darazsak, azon ne töprengjünk. Isten külön hadserege, amelyet elküldött népe előfutáraként, hogy szurkálják az ellenséget és könnyűvé tegyék Izráel győzelmét. Istenünk a maga választotta módon harcol népéért. Gyakran meggyőzri az ellenséget, még mielőtt a tulajdonképpeni csatára sor kerülne. Időnként úgy összezavarja az igazság ellenségeit, hogy az igazaknak ahhoz már semmit sem kell tenniük. A levegő telve van titokzatos hatásokkal, amelyek győzrik Izráel ellenségeit. Azt olvassuk a Jelenések könyvében, hogy „segített a föld az asszonynak” (Jel 12,16). Ezért soha ne féljünk. A csillagok is lelkünk ellenségei ellen harcolnak, míg pályájukat befutják. Gyakran, mire a küzdőterre érünk, már nem találjuk ott az ellenséget, aki ellenünk támadt. „Az Úr harcol értünk, ti pedig maradjatok veszteg” (2Móz 14,14). Isten darazsai többet érnek, mint saját fegyvereink. Mi még álmodni sem merünk olyan győzelemről, amelyet az Úr a maga fegyvereivel ki tud vívni. Engedelmeskedjünk ezért a missziói parancsoknak, induljunk a népeket meghódítani Krisztus számára, és meg fogjuk látni, hogy az Úr már járt előttünk és előkészítette az utat. Így a végén örömmel valljuk majd: „Szabadulást szerzett jobbjá, az ő szent karja” (Zsolt 98,1). *Ima: Uram a Te Igéd nekem, a sötétben szövétnékem. Nem félek, mert te velem vagy. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 7, 8-16. Ének: Szívem megaláztatán...*

Június 12. Kedd Érzékeny a figyelmeztetésre

„Mivel meglágyult a szíved, és megaláztatad magad az Úr előtt, amikor meghallottad, hogy mit jelentettem ki erről a helyről és lakóiról, hogy milyen pusztulás és átok vár rájuk, megszággattad ruhádat, és sirtál előttem, ezért én is meghallgatlak! - Így szól az Úr” (2Kor 12,19).

Sokan nem törődnek az intéssel, és elvesznek. Boldog az, aki féli az Úr szavát. Jósias ezt tette, ezért Isten megkímélte ama pusztulás látványától, amely Júdára várt rettenetes bűnei miatt. Ilyen megtört szívé vagy te is? És ilyen alázatos? Ha igen, akkor téged is megkímél az Úr ama gonosz napon. Isten megjegyzi mindazokat, akik sóhajtoznak és sírnak koruk bűnei miatt. A pusztulás majd megálljt parancsol, amíg választottai mind menedékbe nem jutnak. Megtalanja őket, mert ismertetőjelük, hogy Isten és az Ő Igéjét őszintén félik. Vészterhes időkben élsz? Látod, hogy a babonáság és a hitetlenség mily nagy mértékben terjed, és félsz a romlott nemzetre elkövetkező rettenetes büntetéstől? Ha így van, bátorítson fel az ígéret folytatása: „... békességgel kerülsz sírodba, és nem látod meg azt a nagy veszedelmet, amelyet erre a helyre hozok” (22,20). Vagy ami még jobb, eljön maga az Úr, és akkor egyszer s mindenkorra vége a szomorúság korszakának. *Ima: Uram, ha életem a Te kezében van, akkor bízok. Tudom, hogy vigyázol rám. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 8, 1-6. Ének: Szent vagy örökké...*

Június 13. Szerda A szív igazi odaszánása

„Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt” (1Tim 4,15).

Ez az ígéret gyakorlatilag azt jelenti, hogy az Ige feletti szorgalmas elmélkedés és az Úrért teljes odaadással végzett munka révén fejlődni fogunk, és fejlődésünk mindenki számára látható lesz. Nem a Biblia sietős olvasása, hanem az olvasottakban való elmélyülés jár igazán lelki haszonnal. Nem a felületesen végzett munka, hanem a munkának való igazi odaadás a gyümölcsöző. „Minden munkában gyümölcsöző leszel”, de nem a sietős

kapkodás útján, hanem a szívünk igazi odaszánása által.

Ha megosztjuk magunkat Isten és a Mammon között, Krisztus és önmagunk között, nem fejlődünk semmit. Mindenestől oda kell szánnunk magunkat a szent feladatok végzésére, különben siralmas ügynökei leszünk a mennyei dolgoknak, és a hitben sem fogunk növekedni. Igehirdető vagy? Légy egészen az, és ne fecsérelj energiádat másodrangú dolgokra. Mi közöd akkor a világ dolgaihoz vagy a tartalmatlan szórakozásokhoz? Keresztény vagy? Tedd Jézus Krisztus szolgálatát életed legfőbb feladatává, egyetlen céloddá! Először légy te magad mindenestől Krisztusban, csak azután cselekedj mindent Krisztusért, különben nem fogsz fejlődni, és fáradozásod hiábavaló lesz, mert sem a gyülekezet, sem a világ nem fogja tapasztalni rajtad keresztit azt az erőt, amellyel Krisztusról kellene bizonyosságot tenned. *Ima: Kegyelmes Atyám, a te eszközöd vagyok, tégy alkalmassá a feladatra. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 8, 7-15. Ének: Széled szemed Úr Jézus...*

Június 14. Csütörtök A királyi út

„... csak az Úr népe járhat rajta, bolondok nem tévednek rá” (Ézs 35,8).

A megszentelődés útja olyan egyenes és világos, hogy még a legegyszerűbb elme sem tévedhet el rajta, ha állhatatosan követi. A világ bölcsei fufangosak és köpönyegforgatók, mégis óriási baklövéseket követnek el, és többnyire elvétik céljukat. A világ bölcsessége valami nagyon szegényes és rövidlátó dolog, ha az ember ezt követi, bizony sötét hegyeken kell átmennie. A kegyelem által megvilágított ember nem tud jobbat, minthogy az Úr parancsait teljesítse; ez megtartja őt a királyi úton és a Király védelme alatt. Soha ne próbáld magadat csalárd módon kimenteni valamely nehéz helyzetből. Maradj a keskeny úton, az igazság és őszinteség útján, és meglátod, ez vezet számodra a lehető legjobb megoldáshoz. Életünkben ne legyenek vargabetűk, se ügyes kibúvók. Legyünk igazak, és ne tartsunk semmitől. Kövessük mindenben Krisztust, és ne féljünk ennek következményeitől. Mert ha valami nagy bajt el tudnánk kerülni, de csak csalárd úton, akkor azzal, hogy megpróbálkoztunk a hamissággal, sokkal nagyobb bajt hoznánk magunkra, mint amekkora a baj, ami elől menekültünk. Számunkra mindig Isten útja a legjobb. Ezt kövesd, még ha az emberek bolondnak is tartanak érte, mert így leszel igazán bölcs! *Ima: Istenem, vezesd lábamat a te utadon, életemet a te világosságodban. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 8, 16-24. Ének: Siess keresztényen...*

Június 15. Péntek Lélekjelenlét

„Nem kell félned a hirtelen fölrettenéstől, sem attól, hogy viharként rád törnek a bűnösök. Mert az Úrban bizakodhatsz, és ő megőrzi lábaid a csapdától” (Péld 3,25-26).

Mikor Isten ítélt, nem az övéit akarja megijeszteni. Nem azért ítélt, hogy árton az igazaknak, hanem éppen azért, hogy megvédje őket. Azt akarja, hogy népe bátor legyen. Akiket Isten jelenléte örömmel tölt el, tanúsítsanak lélekjelenlétet. Mivel az Úr maga is hirtelen jelenik meg, nem szabad meglepődnünk semmi váratlan történésen. Isten szeretetének felséges ajándéka, hogy a váratlanul támadt baj közepette is tudunk nyugodtak maradni.

Az Úr választottainak legyen ítélőképességük, és lássák meg, hogy nem a gonosz támadása jelenti az igazi szerencsétlenséget a világ számára, hanem egyedül csak a bűn. A reá következő büntetés olyan, mint a tartósító só, amely megóv a bomlástól. Sokkal inkább féljünk a büntől, amely a kárhozatra visz, mint a pokoltól, amely a bűn következménye.

Ezért legyen az Úr népe lelkében nyugodt, csöndes. Bár a Sátán és cimborái rendkívül ravaszak, akik Istennel járnak, nem esnek rejtett csapdáikba. Menj hát, hívő testvérem és bízzál az Úrban! *Ima: Uram Istenem, te vagy az én pajzsom és erős váram minden gonosz ellen. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 9, 1-5. Ének: Semmit ne bánkódjék...*

Június 16. Szombat Istenhez közeledni

„Közeledjétek az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok” (Jak 4,8). Minél jobban közeledünk Istenhez, Ő annál kegyelmesebben jelenti ki magát nekünk. Mikor a tékozló fiú hazafelé közeledik, apja elébe fut. Mikor a kibocsátott galamb visszatér a bárkához, Nőé kinyújtja a kezét, hogy beemelje. Amikor a szerető hitves közeledik férjéhez, az a szeretet szárnyain repül hozzá. Jöjj, drága barátom, közeledjünk Istenhez, aki olyan kegyelmesen vár ránk, sőt élénk jön! Feltűnt már neked az Ézsaiás 58. rész 9. verse? Itt az Úr szinte felkínálja magát népének, amikor ezt mondja: „Itt vagyok!”, mintha azt kérdeznék: „Mit akarsz mondani nekem? Mit tehetek érted? Alig várom, hogy megáldhassalak!” Miért habozunk hát? Miért nem közeledünk hozzá? Isten közel van, hogy megbocsásson, megáldjon, megvigasztaljon, segítsen, megelevenítsen, megszabadítson. Legyen életünk fő célja az Istenhez való közeledés! Aki ezt teszi, az mindent megtett! Ha az embertársainkhoz közeledünk, ők hamarosan megunhatnak és elhagyhatnak minket, de ha az Urat keressük, megtapasztaljuk, hogy Ő nem változik, hanem egyre közelebb jön hozzánk, és egyre teljesebb és boldogabb közösségre léphetünk vele. *Ima: Felséges Istenem bocsáss meg, hogy néha távolodom. Jöjj utánam és ments meg. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 9, 6-15. Ének: Örvendjétek keresztények...*

Június 17. Vasárnap Megerősít és megtart

„De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól” (2Tesz 3,3).

Az emberekből gyakran hiányzik mind az értelem, mind a hit. Mindig vannak körülöttünk oktalan és gonosz emberek. Semmi értelme, hogy vitatkozzunk velük, vagy egyezkedjünk: csalárd a szívük és fondorlat a beszédük. Mit tegyünk hát akkor? Állandóan gyötrődünk miattuk? Nem! Forduljunk inkább erőért az Úrhoz, mert Ő hűséges. Igéjének egyetlen ígértét sem szegi meg soha. Nem túlzottak a velünk szemben támasztott igényei, és nem zárkózik soha el, amikor kérdéseinkkel hozzá fordulunk. Hűséges Istenünk van! Örvendezzünk ezen! Úgy megerősít bennünket, hogy a gonoszok nem okozhatják bukásunkat, és úgy megőriz, hogy mindaz a gonosz, amely most fenyeget minket, valójában nem árthat nekünk. micsoda áldás, hogy nem kell az emberekkel hadakoznunk (versengenünk), hanem az Úrhoz menekülhetünk, aki őszintén együtt érez velünk. Van egy hűséges szív, van változhatatlan, örök szeretet; találjuk meg Benne nyugalmunkat. Az Úr valóra váltja, amit szolgálival eltervezett. Ne engedjük, hogy a félelemnek akár csak az árnyéka is elhomályosítsa lelkünket. Sem az emberek, sem az ördögök nem tudnak semmi olyasmit tenni, ami megfoszthatna minket Isten gondoskodásától és védelméről. Kérjük ma az Urat, hogy erősítsen és tartson meg kegyelmében bennünket. *Ima: Istenem, ha te nem vagy velem, senki vagyok; de mert soha nem hagyysz el, a te értékes gyermeked lehetek. Köszönöm. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 10, 1-11. Ének: Ó, Sion ébredj...*

Június 18. Hétfő Légy alázatos!

„... az alázatosoknak pedig kegyelmét adja” (Jak 4,6).

Az alázatos szív kegyelemre vágyik, és azt meg is kapja. Kiszolgáltatja magát a kegyelem szelíd uralmának, és ezért egyre nagyobb mértékben nyeri el azt. Az alázatos szívűek a völgyekben lakoznak, ahol a kegyelem folyói kanyarognak, és bőven isznak azokból. Hálások a kegyelemért, dicsőítik érte az Urat, aki - önmagához híven - meg is adja azt nekik. Jöjj, kedves olvasóm, alázd meg magad! Légy kicsiny önmagad előtt, hogy az Úr nagyvá tehessen! Talán így sóhajtasz: nem vagyok eléggé alázatos, de lehet, hogy ez már az igazi alázat szava. Vannak, akik büszké arra, hogy mennyire alázatosak: ez a büszkeség egyik legrosszabb fajtája. Tehetetlen, gyámoltalan, méltatlan, kárhözatra méltó teremtmények vagyunk, minden okunk megvan az alázatra, ne legyünk beképzelték és büszké! Alázzuk meg

magunkat az alázatoság elleni vétkeink miatt, hogy képesek legyünk az Úr irgalmát elfogadni. A kegyelem megtapasztalása tesz igazán alázatosá, és az alázatos ember aztán még több kegyelmet tud elfogadni. Hajoljunk meg Isten előtt, hogy felemelhesse! Érezzük magunkat lélekben szegényeknek, hogy Isten meggazdagíthasson! Legyünk alázatosak, hogy Istennek ne kelljen megaláznia, hanem kegyelméből felmagasztalhasson bennünket! *Ima: Istenem, sokszor lázadok. Bocsáss meg nekem, taníts alázatra. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 10, 12-18. Ének: Ó, seregeknek Istene...*

Június 19. Kedd Nem csúszol el

„Utadon biztonságban jársz, és lábadat nem ütöd meg” (Péld 3,23).

Ha mint Krisztus hűséges követői, a bölcsesség és a szentség útját járjuk, Isten megőriz minket ezen az úton. Aki világosságban közlekedik az úton, az védelem alatt van. Minden embernek megvan a maga útja, azaz élethivatása. Ha istenfélelemmel és buzgón járja ezt az utat, Isten megőriz a gonosztól. Esetleg egyszerűen járjuk ezt az utat, de biztonságban. Talán nem tudunk úgy sietni, mint a fiatalok, de tudunk úgy járnunk, mint istenfélő emberek. A legnagyobb veszélyt a lábunk jelenti: hamar beleüjtjük valamibe és megbotlunk. Kérjük ezért Istentől egyre több lelki látást, hogy botlásra való hajlandóságunkat legyőzhessük. Sokszor azért ütjük meg magunkat, mert nem látjuk meg az utunkban lévő követ: a bűnt. Csak Isten kegyelme tehet képessé arra, hogy a bűnt meglássuk és elkerüljük. Bizzunk ebben az ígértetben és abban, aki megtartja választottait.

De mert sajnos a tulajdon gondatlanságunk a legnagyobb veszély számunkra, gondoljunk mindig az Úr Jézus figyelmeztetésére: „Vigyázzatok és imádkozzatok!” *Ima: Uram légy te az az alap, melyre életem épül. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 11, 1-15. Ének: Ó, jöjjetek hívek...*

Június 20. Szerda Isten felöltöztet

„Ha pedig a mező fűvét, amely ma még van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kishitűeket?” (Mt 6,30).

Drága a ruhanemű. A szegényebb hívők aggodalmaskodhatnak, hogy miből vásárolják meg legközelebb a ruhájukat. Hamarosan elszakad a cipő: miből veszünk újat? Nos, lássuk, mit mond az Úr aggodalmaskodásunkra! Mennyei Atyánk olyan pompásan öltözteti még a mező fűvét is, hogy „Salamon teljes díszében sem öltözködött úgy”: hát akkor a saját gyermekeit ne ruházná fel? Bizonyosak lehetünk benne, hogy megteszi. Talán nem a miénk lesz a legszebb ruha, esetleg kopottas is lesz, de lesz ruhánk, és az megfelelő lesz. Egy szegény igehirdető ruhája már annyira kopott volt, hogy csaknem szétfoszlott. Mint az Úr szolgálja, Mesterétől várta az új ruhát. Történetesen e könyv írója szolgált egyszer az illető imaházában, és azt a gondolatot kapta, hogy rendezzen gyűjtést a számára. Ennek eredményeképpen összejött a ruha ára. Sok egyéb esetből is meg kellett tapasztalnunk, hogy az Úr mennyire gondot visel a neki szolgálók ruhárára. Ő, aki az embert olyannak teremtette, hogy a bűneset után ruházatra volt szüksége, irgalmában készített ruhát az ember számára. Ez az Úrtól kapott ruha sokkal jobb volt annál, amit az ember maga készített magának. *Ima: Istenem, mindörökké hálás vagyok, hogy nem csak testemet, hanem lelkemet is táplálsz, öltözteted. Amen. Bibliaviasás: 2Kor. 11, 16-33. Ének: Ó, Jézus, árva csendben...*

Június 21. Csütörtök Isten megfizet

„Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön, mert Ő megtéríti jótéteményét” (Péld 19,17).

Könyörületből kell adnunk a szegényeknek. Nem azért, hogy mások lássák, és dicsérjenek érte, még kevésbé azért, hogy saját céljainknak megnyerjük őket. Együttérzésből kell segítenünk rajtuk. Ne számítsunk arra, hogy bármit is visszafizet a szegény, még hálát se várunk. Tekintsük úgy az adakozást, hogy kölcsön

adtunk az Úrnak. Isten fog megfizetni érte, és ha Őrá nézünk, akkor ne tekintsünk másokra. Milyen nagy kegyben részesít minket az Úr, ha megengedi, hogy kölcsön adjunk neki. Boldog lehet az a kereskedő, akinek üzleti könyveiben az Úr neve szerepel. De kár lenne, ha a neve mellett valami jelentéktelen összeg állna: legyen az minél nagyobb. Segítségünkre van ebben a legközelebbi, utunkba kerülő szűkölködik. A visszafizetésre egyáltalán nem volna szabad gondolnunk, és mégis megígéri itt azt az Úr. Áldott legyen az Ő neve, mert az Ő megfizetésre vonatkozó ígérete értékeesebb az ezüsthöz és aranyhoz. Ha aztán a gazdasági bajok miatt egyszer mi szűkölködünk, nyújtsuk be alázatosan számlánkat a Hit Bankjánál. Van olvasóim között szűkmarkú? Szegény teremtés! Az Úr bocsásson meg neki! *Ima: Kegyelmes Istenem, imádkozom a nincstelenedért, erősíts és gazdagíts meg lélekben, hogy adni tudjak abból, amit nekem adtál. Ámen. Bibliaviasítás: 2Kor. 12, 1-10. Ének: Ne szállj perbe énvelem...*

Június 22. Péntek *Hit által, nem érzések által*

„Az igaz ember pedig hitből fog élni” (Róm 1,17). Tudok hinni és hiszek is az Úr Istenben, és ez a hit életben tart. Szeretném, ha azok közé számláltatnék, akik igazságban éltek, de ha tökéletes is volnék mindenben, akkor sem próbálnék meg a saját igazságomra alapozva élni. Az Úr Jézus váltságművére támaszkodom. Csakis és egyedül az Őbelé vezetett hit által élek. Ha képes volnék tüzre adni testemet az Úr Jézusért, akkor sem a magam bátorságában és állhatatosságában bíznék, hanem egyedül hit által élnék. Hitben élni sokkal biztonságosabb és boldogabb dolog, mint érzéseinkre vagy cselekedeteinkre támaszkodni. A szőlővesszőnek jobb a szőlőtőkén, mintha attól elszakadva élne. Nagyszerű és szent dolog az Úr Jézushoz ragaszkodva élni, mindent Belőle meríteni. Ha a legigazabb ember számára is ez az élet egyetlen lehetősége, mennyivel inkább az nekem, szegény bűnösnek! Uram, én Benned hiszek. Benned bízom. Mi más jelentheti számomra az életet? Csak az, hogy Benned bízom. Tudom, hogy ez így van, ezért Benned akarok maradni mindvégig. *Ima: Istenem, van hitem, mert te ajándékoztál meg velem. Köszönöm, hogy erőssé teszel, hogy hitemet megőrizzem. Add ezt az ajándékot tévelygő szeretteimnek is. Ámen. Bibliaviasítás: 2Kor. 12, 11-13. Ének: Nem vagyunk mi magunkéi...*

Június 23. Szombat *Gyakorlott kutató*

„Mert így szól az én Uram, az Úr: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat” (Ez 34,11). Ezt először akkor teszi meg, amikor választottai még tévelygő juhok, akik nem ismerik sem a Pásztor, sem a karámot. Milyen csodálatosan meg tudja találni az Úr választottait! Jézus Krisztus a hatalmas Pásztor, aki megkeres és megment. Bár sokan azok közül, akiket az Atya neki adott, szinte a pokol kapujáig tévelyednek el, az Úr megtalálja, és kegyelmesen magához vonja őket. Minket is megkeresett: legyünk hát jó reménységben azok felől, akikért imádkozunk, mert őket is meg fogja találni. Azokat is keresi az Úr, akik már a nyájhoz tartoznak, de eltévelyedtek az igazság és szentség mezejéről (útjáról). Talán súlyosan tévelyegnek, bűnbe keveredtek vagy megkeményedtek. Az Úr azonban, aki az Atya előtt felelős értük, mégsem engedi őket olyan messze távolodni, hogy elveszenek. Gondviselése és kegyelme követi őket az idegenbe, a szegénységbe, a lelki sötétségbe és a kétségbeesés mélységeibe is. Egyet sem veszít el azok közül, akiket az Atya neki adott. Az Úr Jézus számára szent elkötelezettség, hogy megmentse az egész nyáját, annak minden tagját kivétel nélkül. Milyen drága ígéret ez számomra, ha most éppen így kell kiáltanom: „Bolyongok, mint az eltévedt juh” (Zsolt 119,176). *Ima: Uram, mert eltévedtem, keress meg, mert elfordultam bocsásson meg, mert közelgek, fogadj vissza. Ámen. Bibliaviasítás: 2Kor. 12, 14-18. Ének: Ne csüggedj el kicsiny sereg...*

Június 24. Vasárnap *Ő soha nem hagy el!*

„Veled leszek... Nem maradok el tőled, nem hagylok el” (Józ 1,5). Gyakran idézik ezt a Józsuének szóló ígéretet; ez az alapja az újszövetségi Igének: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylok téged” (Zsid 13,5). Szeretteim, küzdelmes élet vár ránk, de a Seregek Ura velünk van. Nagy, de lelkileg ingadozó népet kell vezetnünk? Ezen ígéret szerint megkapjuk a hozzá szükséges józanságot és bölcsességet. Ravasz és hatalmas ellenséggel kell megküzdenünk? Ebben az ígéretben rejlik a győzelemhez szükséges erő. Nagy örökséget kell elnyernünk? E jel alatt célhoz érünk, hiszen maga az Úr van velünk. Mert bizony, jaj lenne nekünk, ha az Úr elhagyna bennünket. Mivel azonban erre sohasem kerülhet sor, nyugtalanságunk viharai Isten hűségének hullámain megnyugodnak. Az Úr soha nem hagy el bennünket. Történjék bármi, Ő mellettünk lesz. Barátok cserbenhagyhatnak, segítségük sokszor csak olyan, mint az áprilisi zápor, Isten azonban hűséges, Jézus Krisztus mindörökké ugyanaz, és a Szentlélek bennünk marad. Én lelkem, légy ma is nyugodt és bizakodó. Ha gyülekeznek a felhők, az Úr szétoszlathatja őket. Mivel Isten nem hagy el; a hitem se hagyjon el; mivel Ő nem távozik el mellőlem, én sem akarok eltávolítani mellőle. Így hitben békességre talállok. *Ima: Kegyelmes Istenem, hálát adok az állandó jelenlédért, köszönöm, hogy amikor gyáva vagyok, Te bátorítasz. Ámen. Bibliaviasítás: 2Kor. 12, 19-21. Ének: Nagy vagy te Isten...*

Június 25. Hétfő *A Biblia a legfőbb helyen*

„Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok” (Zsolt 119,165). Ha igazán szeretjük ezt a drága könyvet, a Bibliát, nagy békességünk lesz az élő Istentől, és igazi menedéket találunk. Eljünk szüntelenül közösségben az Igével, és akkor olyan békesség lesz a szívünkben, amelyet semmi más nem adhat meg. A Szentlélek az Ige által vigasztal és elhinti jótékony hatását, és lecsendesíti szívünk viharait. Akiben gazdagon lakozik Isten Igéje, az nem fog megbotlani semmiben. Naponta felveszi és örömmel tudja viselni keresztjét, felkészül a próbákra, és nem keseredik meg, akármilyen nagyok és nehezek is azok. A gazdagság sem téríti le útjáról, mint olyan sokakat, de a szerencsétlenség sem töri meg úgy, mint annyi más embert, mert felül tud emelkedni külső életének változó körülményein. Mikor az Úr a hitnek valamely nagy titka elé állítja, amelytől mások így kiáltanak fel: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” (Jn 6,60), a hívő alázatosan elfogadja azt, mert (értelmi) kételyeit legyőzi az Úr törvénye iránt érzett mélyesleges tisztelet. Neki ugyanis Isten törvénye a legfőbb tekintély, amely előtt örömmel meghajol. Urunk, munkáld bennünk a mai napon is ezt a szeretetet, békességet és nyugalmat. *Ima: Királyom, te a királyok Fejedelme vagy. Köszönöm, hogy törvényedet és akaratodat az én kezembe is elhelyezted, hogy olvashassam. Add, hogy az Ige ne csak a Bibliában legyen, hanem sok ember szívében is. Ámen. Bibliaviasítás: 2Kor. 13, 1-4. Ének: Mind jó, amit Isten tész...*

Június 26. Kedd *Angyalok tábora*

„Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket” (Zsolt 34,8). Nem látjuk az angyalokat, de elég, ha ők látnak minket. Nem látjuk a szövetség hatalmas Angyalát, az Üdvözítőt sem, mégis szeretjük Őt, és tudjuk, hogy szeme éjjel és nappal ügyel ránk. Angyalok serege szolgál az Úrnak, örököndnek választottai fölött és megőrzik őket minden bajtól. Míg az ördög csak vesztünkre tör, az angyalok segítségünkre jönnek. Figyeljük meg a megfogalmazást: az Úr angyala nemcsak futó látogatásokat tesz nálunk, hanem őrt áll mellettünk. Az ég angyalainak főhadiszállása ott van, ahol Istenben igazán bízó emberek élnek. Így egy angyal-tábor veszi körül a hívőket, és semmilyen oldalról sem érheti őket támadás. Erős védelmünk van, szüntelenül vigyáznak ránk. Isten

követeivel körülvéve nem kell sem hirtelen támadástól, sem az ellenség túlerejétől tartanunk. Ez az ígehely szabadulást ígér – üdvösségünk vezérének szabadítását. Ezt a szabadítást mindig újra és újra megtapasztaljuk mindaddig, amíg egyszer vége lesz küzdelmünknek, és a harcmezőről az örök otthon nyugalomába költözhetünk át. *Ima: Minden nap és minden percem előtted telik, Uram. Tudom, hogy akaratom nélkül egy hajszál sem eshet le a fejemről. Köszönöm szereteted. Ámen. Bibliáolvasás: 2Kor. 13, 5-13. Ének: Mindenkoron áldom az én...*

Június 27. van Szerda *Ne tőrj meg semmi gonoszt magadban!*
„Semmi se tapadjon kezedhez abból, ami kiirtandó, hogy így elforduljon rólad az Úr izzó haragja, és irgalmazzon neked, és irgalmában megszorítsa, ahogyan azt esküvel ígérte atyáidnak” (5Móz 13,18).

Mikor Izrael meghódítja a bálványimádók városait, el kell pusztítania mindazt, amit a bálványimádás megfertőzött, tehát tüzre való. Ugyanígy kell elbánnia a keresztyén embernek is mindenfajta bűnnel. Egyetlenegyét sem hagyhatunk meg magunknak. Késhegyig menő harcot kell folytatnunk a test cselekedetei ellen, akár milyen vagy akár mekkora is az, akár testi, akár lelki, akár szellemi legyen is az. Nem azért, mert ezzel nyerhetünk kegyelmet, hanem azért, mert ez már Isten kegyelmének a gyümölcse, amelyet mindenképpen meg kell teremnünk. Amikor Isten segít nekünk abban, hogy bűneinknek ne irgalmazzunk, nagy irgalmat gyakorol irántunk. Ha harag és bűnbánat tölt el bennünket bűneink miatt, akkor Isten többé nem haragszik ránk. Ha megfeszített erővel harcolunk természeti emberünk ellen, az Úr megsokasítja rajtunk áldását. A Krisztus Jézusban való békességhez, növekedéshez, biztonsághoz és örömhöz vezető utat találjuk meg, ha eszerint élünk: „Semmi se tapadjon kezedhez abból, ami kiirtandó”. - Uram, a te véred tisztítson meg engem ezen a mai napon! Akik elszántan küzdenek természeti emberük ellen, és megmaradnak az Úr szeretetében, azoknak élete kivirágzik, és örömiük egyre növekszik. *Ima: Istenem, te szent, igaz és tiszta vagy, mint a fény. Te várod, hogy én is egyre jobban hasonlítsak rád. Kérlek, segíts! Nélküled nem sikerülhet. Ámen. Bibliáolvasás: Ef. 1, 1-14. Ének: Ments meg, Uram, engem...*

Június 28. Csütörtök *Vezet az úton*

„Elsővé tesz téged az Úr, nem utolsóvá” (5Móz 28,13).
Ha engedelmességek az Úrnak, Ő még ellenségeinkkel is meglátatja, hogy áldás van rajtunk. Noha ez egy ószövetségi ígérlet, érvényes Isten népére az új szövetségben is, mivel Jézus Krisztus eltörölte az átkot, de az áldást megerősítette. A hívők dolga, hogy szent életükkel mutassák az utat a többi embernek. Ne a menet végén haladjanak, az emberi befolyások hatására ide-oda tévelyegve. Nem szabad meghódnunk a korszellemnek, sőt, arra kell indítanunk korunkat, hogy az hódoljon Krisztusnak. Ha az Úr velünk van, nem arra törekszünk, hogy az evangéliumot megtűnjék a világban, hanem arra igyekszünk, hogy az első helyre kerüljön a társadalomban. Avagy nem pappá tette Isten az Ő népét? Tehát a tanítás a hívők dolga, és nem a hitetlen filozófiákból való tanulás. Avagy nem lettünk Krisztusban királyokká? Hogyan lehetünk akkor bűnös szokások rabjai és emberi vélekedések kiszolgáltottai? Drága barátom, helyes az Isten ügyéhez való hozzáállásod? Túl sokan hallgatnak szégyenlősségből vagy éppen gyávaságból. Miért engedjük, hogy az Úr Jézus neve a háttérben maradjon? Jó az, ha hitvallásunk hátul vonsozolja magát, mint valami farkot? Nem inkább az első helyre kellene kerülnie, bennünk és másokban is a meghatározó erővé válnia? *Ima: Mindenható Istenem, szeretnék elől járni jó példával mindazok azok, akik példát keresnek. Segíts, hogy téged követve, vezetni tudjak. Ámen. Bibliáolvasás: Ef. 1, 15-23. Ének: Mennyben lakó én Istenem...*

Június 29. Péntek

Viselj gondot a szegényekre

„Az Úr enyhülést ad betegágyán” (Zsolt 41,4).

Jól figyeljük meg (2. vers), hogy ez az ígérlet azoknak szól, akik törődnek a szegényekkel. Te is ilyen ember vagy? Ha igen, akkor neked is szól ez az Ige, de csak akkor! Lásd: betegség idején, hogy megáldja a szegények Istene az olyan embert, aki törődik a szegényekkel! Örökkévaló karjával támogatja lelkét, enyhülést ad neki, betegágyát puhává, kényelmessé teszi. Milyen gyöngédnek és együttérzőnek ismerjük meg Istent ebben a képben; milyen közel hozza Istent betegsége hajlamos, erőtlén életünkhöz. Ki hallott valaha arról, hogy a pogány istenek bármelyike, Jupiter, vagy akár az indiai vagy kínai bálványistenek ilyet tettek volna. Így csak Izrael Istene beszél. Ő „betegápolóként” áll oda az övéi ágya mellé, és gondozza őket. „Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít” (Jób 5,17). Még ájulásunk is áldott, ha az Úr keblén tudhatjuk magunkat (keblére hanyatlunk), és ott nyerhetünk új erőt. A kegyelem a legjobb gyógyszer; az isteni szeretet a legjobb serkentő a betegeskedő számára. Erőssé teszi a lelket, még ha a soványságtól a csontok át is látszanak a bőrén. Nincs külön orvos az Úrnál, nincs jobb gyógyszer, mint az Ő ígérte, nincs jobb bor, mint az Ő szeretete. Kedves olvasóm, ha idáig elmulasztottad a szegények iránti kötelességedet, lásd meg, mit vesztesz el ezzel, légy ezután a szegények barátja és segítője. *Ima: Istenem, oly sok mindennel megajándékoztál, testi és lelki ajándékokkal. Te adod nekünk a szegényeket is, hogy megoszthassuk, amit tőled kaptunk. Ámen. Bibliáolvasás: Ef. 2, 1-10. Ének: Már keresztet vállra vettem...*

Június 30. Szombat

Üdítő álom

„Ha lefekszel, nem rettensz fel, hanem fekszel, és édesen alszol” (Péld 3,24).

Talán betegágyhoz vagy kötve hosszabb, vagy rövidebb időre, kedves olvasó? Ne szomorkodj ezen! Vedd szívvedre az ígérletet: „Ha lefekszel, nem rettensz fel”. De akkor is, amikor este aludni térünk, ez az Ige simítsa el párnánkat. Mi nem tudunk vigyázni magunkra, amikor alszunk, de az Úr vigyáz ránk. Akik abban a tudatban alszanak el, hogy az Úr őrzi őket, nagyobb biztonságban érezhetik magukat, mint a királyok palotáikban. Ha este, mikor aludni térünk minden gondunkat meg becsúgyunkat is letesszük, akkor reggel felüdvülve ébredünk, olyan nyugodtan és kipihenten, ahogyan az aggodalmaskodók és pénzsóvárak sohasem. A rossz álmok eltávoznak tőlünk, de ha mégis jönnének, kitöröljük hatásukat az emlékezetünkéből, hiszen tudjuk, hogy csak álmok. Ha így tudunk aludni, jó dolgunk lesz. Milyen édesen tudott aludni Péter, hogy még az angyal fényessége sem keltette fel. Az angyalnak meg kellett lóknia az oldalát, hogy felébressze. Pedig börtönben volt, és másnapra várhatta a halálos ítéletet. Így aludtak a mártírok is máglyahaláluk előestéjén. „Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget” (Zsolt 127,2). De ahhoz hogy ilyen nyugodtan tudjunk aludni, a békességnek kell uralkodnia minden cselekedetünkben és gondolatunkban, vérmérsékletünkben és társainkhoz való viszonyunkban, tehát egész életünkben. *Ima: Istenem, te a békesség Fejedelme vagy, adj békességet az én szívembe is, adj szívbeli bizodalmat és biztos ismeretet a felől, hogy Te soha nem hagyysz el minket. Ámen. Bibliáolvasás: Ef. 2, 11-22. Ének: Maradj velem, az alkony...*

H Í R E K Magyarittabéről

Több hónap múlt el azóta, hogy utoljára megjelent az ittabei újság, és mégis úgy tűnik, mintha most lett volna, nem is olyan régen. Igaz amit Isten Igéje mond: „...*úgy elmúlnak esztendeink mint egy sóhajlás*”. (Zsolt. 90) De hála legyen a mi Urunknak, hogy megtartott, megőrzött és egy újabb évvel ajándékozott meg bennünket.

Jött a tél, amelyről előbb azt gondoltuk, hogy nem is lesz olyan komoly, de bizony később bebizonyosodott a jó közmondás: „nem ette meg még a kutya a telet.” Nagy izgalommal készültünk a gyermekekkel a karácsonyi ünnepekre, és már hagyományosan advent első vasárnapján elkezdődik az ünnepi műsor osztályonként, hogy a 70 hittanórás gyermeknek ne egyszerre kelljen szerepelni. Így karácsony estéjén már csak az óvodásokat és a még kisebb gyermekeket hallgathattuk meg a templomban, ahol dicsértük és magasztaltuk a mi mennyei Atyánkat az ő kimondhatatlan ajándékáért, Jézus Krisztusért akit elküldött a földre, és megnyitotta a menny kapuját a számunkra. A gyermekek szerény ajándécsomagot kaptak karácsonyra, amelyet ittabei családok adományoztak. Ezúttal is köszönjük az adományozók szeretetét és áldozatkészségét.

Az énekkar tagjai is szépen eljárak a péntek esti próbákra, ugyanis december elején Hertelendyfalván tartottuk meg a bánáti gyülekezetek énekkar találkozóját. Négy bánáti református gyülekezet (Hertelendyfalva, Torontálvásárhely, Nagybecskerek és Magyarittabé) énekara vett részt ezen a találkozón, ahol sok szép énekkel dicsértük és magasztaltuk az Urat. Nagyon szép alkalom volt ez az együttlétre, beszélgetésre, ismerkedésre.

Az elmúlt év végén megérkeztek az új, 2012-es évkönyvek sok gyülekezeti képekkel, írásokkal és szép falinaptárral együtt, valamint a Református Élet újságunk is megjelenik minden hónapban.

Az év első vasárnapján elmondtuk a gyülekezetnek az elmúlt év statisztikai adatait, amelyek a következők voltak: keresztlő: 16 (7 fiú és 9 leány), konfirmált 14 (9 gyermek és 5 felnőtt) esküvő: 3 vegyes pár, temetés: 21 (14 férfi és 7 nő) ebből 5 más vallású, és 12 ittabei személyre szóltak a harangok. Az elmúlt évben vasárnap délelőtt és délután, valamint ünnepnapokon összesen 130 alkalommal szólt Isten Igéje, táplálta lelkünket, erősítette hitünket. A gyermekeknek 280 hittanórát tartottunk az iskolában I-VIII. osztályig, vasárnapi iskola – gyermekórák 31

alkalommal voltak. Az énekkar számára kb. 40 alkalommal volt énekgyakorlás péntekenként. Sok más alkalom volt még a gyülekezetünkben, de erről már korábban is olvastak és majd még beszámolunk a különböző találkozókról.

A szórványgyülekezeteket is meglátogattuk a tél folyamán, ahol hirdettük Isten igéjét és úrvacsorát is osztottunk.

Március 11-én, vasárnap délután négy személygépkocsival a torontálvásárhelyi gyülekezetbe utaztunk mintegy 19-en, hogy részt vegyünk a Női világimánapon, amelyet az idén Torontálvásárhelyen tartottunk meg. Szép, közös találkozó volt ez a két gyülekezet számára szeretetvendégséggel (teadélután) egybekötve. Március 15-én újból megemlékeztünk a magyar-szabadságharc győzelmére, a 10 óra-
kor kezdődő istentiszteleten Orosz Attila bácskai esperes hirdette az Igét.

Virágvasárnap, amely az idén április 1-én volt, a Békéscsaba-i gyülekezet vendégei voltunk, a férjemet kérték meg, hogy hirdesse az Igét az ünnepi istentiszteleten, mivel 1881-ben itt Alsóittabén született Koppányi Gyula, aki református lelkész lett és Békéscsabán száz évvel ezelőtt, tehát 1912-ben felépítette a református templomot és parókiát. Az ünnepi istentiszteleten mintegy 250-en vettek részt és jelen voltak a Koppányi család leszármazottai is kb.40-en, és az istentisztelet egy Koppányi leszármazott ükunoka keresztelésével kezdődött. Az istentisztelet után a templomkertben megkoszorúzták az idős Koppányi Gyula mellszobrát, közös képet készített a család, ezután pedig meghívott a nagy család a békéscsabai lelkészházaspárral együtt egy közös ebédre, hogy együtt örvendezzünk és ismerkedjünk a család aprajával, nagyjával.

Megemlékeztünk Nagypénteken Jézus Krisztus kereszthaláláról, amikor Isten kimutatta a szeretetét minden ember iránt és a mi bűneinkért, vétkeinkért Fiát, Jézus Krisztust adta halálra, hogy mi a lelki, örök országban éljünk örökkön örökké egész másként mint itt a földön. Gyermekek ezen alkalommal is énekeltek, szavaltak. Húsvétkor, a Feltámadás napján is ünnepi verseket szavaltak a hittanórás és óvodás gyermekek, akik még szívükben érzik, hogy őket szereti az Úr!

Sokan nem jöttek el az istentiszteletekre még nagy ünnepekkor sem, pedig az Áldott orvos, JÉZUS, a lelkek orvosa várja, a fájó szívűeket is. Gyere Testvérem és gyógyíttasd megsebzett szívedet!

Gyermekeknek két napos "Gyermekmisszió" bibliai találkozó volt Feketicsen április elején, Vajdaság sok református gyülekezeteiből mintegy 140 gyermek vett részt e napokon és nagyon jól érezték magukat. Ittabéről nyolc gyermek volt ott.

Egy napos női konferencia volt megtartva Feketicsen, ahol magyarországi előadók beszéltek a hit dolgairól. Májusban pedig Nagybecskerekben lesz két napos találkozó, bárki férfiak és nők elmehetnek és részt vehetnek ezen alkalmakon.

Készültünk az anyák napjára is, május első vasárnapján ünnepeltük a gyermekekkel és szüleikkel. Valamint még azt is elmondjuk, hogy a VI. osztály is nagy lendülettel készül a konfirmációra, amely május 20-án, délután 4 órai kezdettel lesz a templomban.

Az édesanyákat is köszönjük itt ezen alkalommal, akik e rohanó világban és mind többet igénylő gyermekeknek igyekeznek eleget tenni és jó anyák lenni, most egy verssel köszöntjük őket. Nem feledkezünk meg a nagymamákról sem, íme nekik is egy verset mondunk, olvassák el!

Kőhalmi Erzsébet: Még a nap is...

*Még a nap is szebben süt,
Mert anyák napja van ma.
Sok madár is fenn az ágon
Folyton ezt csipogja:
Kezemben egy virágcsokor,
Mit is mondjak néked?*

*Elmondom hát újból, újból,
Hogy szeretlek téged!
Mesélj, hogy örültél,
Mikor megszülettem,
Mesélj, hogy aggódtál,
Mikor beteg lettem.
Azóta megnőttem,
Ugye, édesanya?
Mégis beleférek
Ölelő karodba!*

Donászi Magda: Nagymaminak

*Anyák napján reggel, mikor a nap felkel,
Nagymamikám elé ülök sok-sok szeretettel.*

*Édes jó anyámat fölnevelte nékem,
Most értem fárad, mint anyámért régen.*

*Ha nincs itt, hiányzik, jöttét várva-várom,
Nála jobb nagymami nincs is a világon.*

*Mesét mond, ha kérem, főz, vasal naponta,
Mintha mindnyájunknak édesanyja volna.*

*Anyák napján reggel, mikor a nap felkel,
Őt is felköszöntöm hálás szeretettel.*

Marton Ilona

A szeretet látható jelei

Bensőséges anyák napi műsort készítettek május 13-án Hertelendyfalván, a helyi református egyházközség kereteiben működő, anyanyelvápolásra is (el)hivatott hétvégi óvoda növendékei Balog Hajnalka és Lócsei Márta óvónők felkészítésében. A külvárosi egyházközség tempós türelemmel (szépül)(get)ő gyülekezeti otthonában létrehívott eseményt természetesen alkalmi istentisztelet előzte meg. Nt. Halász Béla tiszteletes úr igehirdetésével, aki Pál apostolnak a Korintusbeliekhez íródott első levelétől illetve emelte fel szavát. Legfőképpen kifocamodott értékrendű társadalmunk passzusai ellen, amelyek sajnos, már egy jó ideje képtelenek megfelelő védelmet nyújtani a gyermekeit nemcsak világra hozó, de kellő szeretetben is nevelő édesanyá(in)knak.

Martinek Imre

A hertelendyfalvi esemény pillanatképe

A képet készítette Martinek Imre

Az Úr csodásan működik”

Béres Károly református lelkészre emlékeztek Maradékon

„Ne félj tehát te kis csapat, ha rád felleg borul,
Kegyelmet rejt, s belőle majd áldás esője hull.

Bízzál az Úrban, Rólad Ő meg nem felejtkezik,
Sorsod sötétlő árnya közt szent arca rejtezik.”

Megbecsült, szeretett lelkészükre, Béres Károlyra emlékeztek halálának, örök nyugalomra helyezésének 4. évfordulóján, május 3-án, a református gyülekezetben Maradékon. Az Úr csodásan működik dicséret elhangzása után Berta Zoltán, a presbiter, a maradéki reformátusok, a magyarok, valamint az együtt érző, más vallású helybeliek nevében méltatta Béres Károly lelkész másfél évtizedes alázatos, önfeláldozó szolgálatát a szerémségi végeken.

A legnehezebb, léleknyomorító, szorongásainktól terhes időkben, 1993-ban kezdte meg szolgálatát gyülekezetünkben a leégett parókiánkon, a felújításra váró templomunkban – emlékezett vissza Berta Zoltán presbiter. Az üszkös romok eltakarításában, az írott emlékeink megmentésével kezdődött minden. A szeretetmunka újra összekovácsolta, megerősítette a gyülekezetünket. Béres Károly lelkész bölcs megfigyelései és ökumenikus tevékenysége meghatározóan befolyásolta az egyházak közötti együttműködést falunkban, községünkben. A református egyházunkon belüli tevékenységével hozzájárult a testvérgyülekezeti kapcsolataink fejlesztéséhez. Már az első években megérezhettük ennek az eredményét. A bácsfeketehelyi gyülekezetnek, a Feketicsei Művelődési Egyesületnek és elnökének, Pál Károlynak sokat köszönhetünk. Szakmai segítségük jóvoltából már 1997-ben ott lehettünk a Durindón. Jórészt Béres Károly lelkész jóvoltából zárkozhattunk fel újra mi, maradéki magyarok a vajdasági tömbmagyarsághoz. Csak köszönni tudjuk neki, hogy lángra lobbantotta,

és tudatosította az anyanyelvünk ápolásának fontosságát. Ennek köszönhetően sokan újrakezdték tanulni anyanyelvünket. A parókiánk felépítése után anyanyelvápoló táborokat szervezett gyülekezetünk tagjaival, a helybeliekkel közreműködve. A felújított templomunk és az új parókiánk udvarában a szorgalmazásával épült fel a Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület új épülete is. Rajtunk múlik, hogy a ránk hagyott örökséget hogyan éltejük tovább. Az, hogy mennyire érzi a gyülekezetünk hiányát, és mennyire szeretné, ha méltó lelkésze lenne ismét, az abból is látszik, hogy önerőből tartjuk rendbe a parókiánkat. Az alázatos, szeretet-teljes lelkészi szolgálat megbecsülését, gyülekezetünk törekvéseit jelzi az, ahogyan viszonyulunk Béres Károly emlékéhez. Üzenet is ez egyben, a vajdasági reformátusokhoz, a lelkészekhez. Azt kívánjuk, hogy minden gyülekezetben olyan lelkészek szolgáljanak, akiket úgy megbecsülnek, mint mi Béres Károly lelkész tevékenységét. A megemlékezést követően Berta Zoltán megkoszorúzta a parókia falán 2009-ben leleplezett emléktáblát. Béres Fényszárosi Irénke, a lelkész özvegye, a falu szülötte megköszönte a gyülekezetnek, hogy minden évben a hit, remény és szeretet jegyében emlékeznek meg lelkészükről.

Stanyó Tóth Gizella

A képeket készítette Stanyó Tóth Gizella

SZOMSZÉDOLÁS

Aprilis 26-án közös egyeztetés után a Nagybecskerek Református Egyházközség vendégül látta a Magyarittabai református testvéreket. Csütörtöki nap lévén, Nagybecskereken délután ezen a napon bibliaórát szoktunk tartani. Ezt most is megtartottuk és ez a bibliaóra köré fontuk a két szomszéd gyülekezet tagjainak találkozását. Szeretettelgéltséggel kezdődött a délután a 60 egybegyűlt hívő számára, majd Kiss Nándor nagybecskerekeli lelkész előbb az imateremben, majd a templomban előadást tartott a Nagybecskerek Református Egyházközség történelméről a megalapítástól a napjainkig. Marton Károly Esperes úr köszöntötte az egybegyűlteket miután átvonultunk az imaterembe. Ezek után Marton Ilona lelkész nő megtartotta a bibliaóra igei szolgáltatást, a közös éneklés áhítata pedig meggyőzőtt a bibliai igazságról: „mily szép és gyönyörűséges a testvérek egysége” (Zsoltárok k.). Marton Károly Esperes úr záróbeszédet mondott és biznyságot tett a gyökerek fontosságáról. Kiss Nándor lelkész, aki magyarittabai származású a „földiekkel” való találkozást kihasználva az ittabeiek lelkére kötötte, hogy mint idősebb egyháztagek az otthonmaradott és az ifjabb ittabeieknek adják át örökségbe azt a három tény, amely az ittabeieket minden időben összetartotta és össze is fogja őket tartani a Krisztusban a jövőben is. Ez a három tény független az adott korszak politikai, szociális és gazdasági helyzetétől. Akik egykor gazdagok voltak, most szegények, és akik egykor szegények voltak most gazdagok és ez így fog folytatódni és változni de ez a három tény mindig összekovácsolja az ittabeieket az Úrban:

1. A nádgyökér. Ugyanis, amikor a magyarittabeiek ősei, a telepések letelepedtek, hogy meg tudjanak élni, meg kellett, hogy szabadítsák a szántóföldeket a nádtól. Ezt csak keserves és együttes munkával tudták megtenni, minden egyes nádgyökeret kiforgatva a termőföldből. Ha ezt nem tették volna meg, nem lett volna megélhetés és ma nem lenne Magyarittabé.

2. A másik gyökér a magyarittabai református templom keresztelomedencéje. Az úr asztala kerítésének egyik sarkán van és a közepén van egy lyuk, melyből egy csőrendszer vezet a templom alapjába. Magyarittabé minden lakosának fejről, akit ott kereszteltek a keresztvíz lecsorgott a templom alapjába. A templom összegyűjtötte az ittabeiek keresztvizét egy helyre. Sajnos a fiatalok ezt nem nagyon tudják, ezért kell nekik újból elmondani.

3. A harmadik gyökér, az az, hogy az ittabai templom építésekor minden család, bármily szegény is volt saját téglát adott a templom padlózatába és falazásába. Így minden ittabai családnak megvan a saját téglája a templomban. Így képzeltek el a „régiek” az egységet és összetartást, bármily gazdagok vagy szegények is voltak.

Ezen hitbuzdító szavak után ismét énekeltek a két gyülekezet „szomszédolói”. Majd ezután folytatódott a közös társalgás kávézás mellett. Egy csodás délutánt töltöttünk el együtt, és megbizonyosodtunk, hogy jó döntés volt a szomszédolás felélesztése. Reménykedünk azok ismétlésében az ittabeiek és nagybecskerekiek, de megvalósulásában más gyülekezetek között is. Az Úr megáldotta az együttlétet, az Övé a dicsőség.

Kiss Nándor

Női konferencia

Május 12-én tartottuk meg az idén az Országos Női Konferenciát Feketicsen a Központi Otthonban. Dr. Csete Szemesi István püspök úr nyitotta meg az alkalmat köszöntésével.

Marton Ilona lelkipásztor tartotta a reggeli áhítatot a 126. zsoltár alapján. A szolgátság nehéz igáját sorolta, mely ma is oly sokféle lehet: versengés, harag, indulat, pénz, stb. Isten bátorító üzenete szól: „Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait.” A világ különféle fogságából – mindenből – van meg-oldás – hiszen vissza tud hozni az Úr Önmagához, a vele való közösségbe. Ő megszabadít, hatalmasan cselekszik Istenünk – először velünk és utána majd családtagjainkkal is – hiszen esedezni fogunk érettük, hogy ők is kegyelembe részesüljenek, mely igaz békességet áraszt szíveinkbe.

Ezt követően került sor az első előadásra, melyet Gilicze Andrásné Erzsébet lelkipásztor tartott: „Nők a résen” címmel, melyhez két igeszakaszt választott vezérigeként, Ez. 22,30: *“Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre színem elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam.”* Józs.1,9: *“Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.”*

Előadásában hangsúlyozta mennyire fontos, hogy helyünkön hűséggel töltsük be szolgálatunkat. Anyyra szemléletes Ezékiel képe, amit használ, mely arra bátorít, hogy álljunk oda a résre – mert ha nem tesszük – azzal nemcsak másoknak, hanem saját magunknak is ártunk. Ha az Úr bennünket szólít, ne tévóvazzunk, ne gondoljuk, hogy nem vagyunk rá alkalmasak – ha Ő hív el, Ő küldd el – Ő fog alkalmassá tenni és ott fog megáldani azon a helyen. „Ne féljtek

és ne rettegjék!” – Ő velem van szüntelenül.

Hallhattunk nagyon sok életbeli példát is, mely mind arra mutatott rá, mennyire fontos Isten ügye mellett a kiállás.

Az előadás után Dr. Voglné Dr. Szatmári Ilona tett bizonyoságtételt a küldetéséről. Szívünkre helyezte mennyire fontos az alkalmas időt megragadni, mert egyszer elérkezik annak az ideje, hogy nem lesz rá több lehetőségünk...

A szünet után Dr. Svébisné Juhász Márta tartott előadást a Nőszövetség munkájáról, szolgálatairól melyet sok-sok képpel szemléltetett.

Ezt követően „nyíltak meg” asszonytestvéreink és elmondták gyülekezeteikben hogy szolgálnak, milyen csodát éltek át, s mily hatalmas ereje van az igazak buzgó könyörgésének. Olykor könnyeink is kicsordultak, mert megindító megtapasztalni és hallani a bizonyoságtételt Istenünk végtelen kegyelmes szeretetéről.

A záró áhítatot Csányi Erzsébet lelkipásztor tartotta Jakab 1,21-25 alapján – melyben üzenetként hangsúlyozta, hogy Istennek mindig van szava hozzánk, mely újjáteremt és megerősíti hitünket. Ezért „szelíden fogadjuk...” az Ő áldott Igéjét. Engedjük, hogy megmaradjon az Ő szava bennünk. Krisztusban gyökerezve így tud életünk gyümölcsöt teremni.

A közös ebéd után kézműves foglalkozás volt, melyet magyarországi vendégeink ismertettek velünk. Különféle ötleteket vihettünk haza, mellyel aranymondásokat lehet szemléletesebbé tenni és sok ötletet kaptunk üdvözlőlapok dekorációjához is.

Áldott találkozás volt. Jó volt egymás hite által épülni.

Csányi Erzsébet lelkipásztor

Katekizációk tervezett időpontjai:

I. csoport - 2012. június 25. - 29.

II. csoport - 2012. július 2. - 6.

III. csoport - 2012. július 9. - 13.

GYERMEKOLDAL

A CSATA KIMENETELE

A csata szombat este kezdődött a testvérek között. Frédi véletlenül kiverte Zsófi kezéből a fagyaltot. Amikor pedig húga ráivallt, hogy: „ökör!”, egyszeriben elfelejtette, hogy bocsánatot akart kérni. A méltatlankodásra, hogy: „most ott van az egész a padlón”, azt vetette oda: „edd meg onnan!”

A tüske mind beljebb fűrődött bennük, másnap Zsófi megrúgta Frédit, a fiú visszarúgott, nemsokára összegabalyodtak, Zsófi visított, és – mind a ketten büntetést kaptak. Ezen Frédi mérhetetlenül felháborodott, szerinte Zsófi kezdte az egészet, és az istentiszteleten elengedte a füle mellett, ami a felebaráti szeretetről hallott. Alighogy hazaértek, tussal húzta át Zsófi házi feladatát, mire Zsófi összetörte Frédi legszebb repülőgépmoelljét.

Dúlt a harc. Annak ellenére, hogy a szülők leültették őket, igyekeztek a lelkükre beszélni, de ők úgy ültek előttük, mint a süketek. Beküldték őket a szobájukba. Frédi azonban talált egy ronda nagy pókot az ablakban, nosza, besurrant húga szobájába, és rátette az íróasztalára, mivel tudta, mennyire irtózik tőlük.

És úgy lett, mintha az ördög forgatókönyvében írták volna: Zsófi fölugrott, Frédi után akart futni, de az kiugrott az ajtón, és jól becsapta maga mögött... - rá, Zsófi ujjaira.

Az egész házban hallatszott a jajveszékelés. Eltört az ujjja.

Rohantak az ügyeletes orvosi rendelőbe,

Frédi is. Mert amint látta, micsoda bajt okozott, egyszeribe elmúlt minden haragja. Már nem utálta húgát, ellenkezőleg, annyira sajnálta, hogy szívesen ült volna az ő helyén, fájdalomtól összegörnyedve. Nyomorultul érezte magát, befelé imádkozott, kérte Isten bocsánatát, és azt, hogy gyógyítsa meg a testvérét!

És még mielőtt bementek az orvoshoz, sírva kérte Zsófit, hogy bocsásson meg neki. Amíg a rendelőben tartott a kezelés, arra gondolt, hogy éppen a héten magyarázták neki, hogy milyen semmiségek miatt támadnak veszekedések, veszekedések testvérek között, és mindegyik úgy látja, hogy a másik a hibás! – És ha a másik a hibás? Még nem tanultunk megbocsátani? – kérdezte a tanítójuk. – A szeretetet meg lehet mutatni azzal is, hogy nem mi akarunk igazságot tenni, mert lehet ő valamibe vétett, én meg másban vétettem – magyarázta a gyerekeknek.

Frédi arra kérte Istent, adja meg, hogy más-kor is szeretni tudja Zsófit, és ilyen szégyenteljes dolog soha ne történhessen náluk. És fölidézte a zsoltárt, amelynek idevágó versét megtanulta, de most nem alkalmazta:

Aranymondás:

„Mily szép... ha a testvérek egyetértésben élnek!” (Zsoltárok 133,1)

Református Élet, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja
Felelős főszerkesztő: Dr. Csete Szemesi István, püspök
Bácsfeketehegy, Testvériség utca 26

Szerkesztették: Halász Sámuel és Renáta, reformatusélet@gmail.com

Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget, lapzártá minden hónap 15-én. Az írások rövidítését és szerkesztési jogát fenntartjuk

Nyomatva: Forum-Újvidék • Megjelenik 1500 példányban
Országos Egyházunk hivatalos honlap címe: www.szrke.com

CIP - Каталогизacija у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Csete Szemesi István. - 1. évf., 1. sz. (1966) - . - Bácsfeketehegy : Szerbiai Református Keresztyén Egyház, 1966- . - Ilustr. ; 30 cm

Mesečno
ISSN 2217-7574
COBISS.SR-ID 19120130

Országos Női Konferencia

